ZDRAVÍME 70. VÝROČÍ VZNIKU SLAVNÉ KOREJSKÉ LIDOVĚ DEMOKRATICKÉ REPUBLIKY!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 340 ČERVENEC-SRPEN 2018 ROČNÍK 29 CENA 20,- KČ

Komunisté proti Babišově vládě

Dne 12. 7. 2018 vyslovila Poslanecká sněmovna PČR důvěru vládě sestavené Andrejem Babišem.

My, *Komunisté*, zásadně odmítáme podporu oligarchické vládě jednoho z nejbohatších lidí u nás, složené z reprezentantů **kapitalistického** systému (ANO, ČSSD), podporované další z **prorežimních** stran (KSČM). **Program vlády, politika vládních stran, ale především jejich třídní zakotvení, minulá a současná praxe** jsou jasným důkazem toho, že se na trendu **vývoje českých zemí z posledních necelých 30 let nebude nic zásadního měnit.**

Jsme přesvědčeni o tom, že pro proletářskou a lidovou většinu obyvatel ČR není podstatné, zda vláda existuje, či ne, je-li složena z jedněch či z jiných reprezentantů kapitálu. Často tak opakované nářky o stabilitě státu, jeho budoucnosti, koncepčním rozvoji, mají v současných podmínkách se zájmy většiny národů naší země pramálo společného – **nezapomínejme na to, že se nejedná o stát většiny lidí, ale o diktaturu buržoazie!** Mnoho lidí z řad pracujících tříd a lidových vrstev, ale i některé pokrokovější politické síly hovoří o Babišově vládě jako o menším zlu, ochraně před nebezpečím z řad TOP 09 či ODS. Jako ***Komunisté*** jsme vždy představovali zastánce politiky menšího zla, ale vedli jsme také v patrnosti, že pokaždé záleží na jejích objektivních podmínkách, aktérech, síle lidového hnutí. Nikdy jsme se neřídili zásadou „čím hůře, tím lépe“. **V současné situaci prohlašujeme, že program a složení vlády, ale také podmínky KSČM pro její podporu nepředstavují žádné menší zlo**, většinu z nich by bez problémů mohly v podmínkách současné konjunktury předložit i všechny pravicovější buržoazní strany. **Jedná se o další z typických příkladů udržování kapitalismu v chátrání**!

Odsuzujeme toto pojetí menšího zla, které koneckonců může napomoci až **k nástupu nacionalistů a fašistů k moci**, jak dokazuje vývoj posledních více než deseti let nejen u nás. Jakožto proletáři, kteří nejsou izolovaní od své třídy, jsme si však **vědomi toho, že je náš názor okrajový** a že námi kritizované přístupy zastává množství dělníků, zaměstnanců či nezaměstnaných, ale také některé částečně pokrokové politické síly. **Obyčejným lidem v tomto ohledu nic nevyčítáme. Vinni jsou ti, kteří jejich zájmy desítky let neznají, nehájí, případně zrazují, nepracují s nimi,** natož aby jim sdělovali krutou a ze své podstaty natolik lišící se pravdu, kterou jim Česká televize ani jiná režimní hlásná trouba nikdy nemůže sdělit. **My jako *Komunisté* se nebojíme říci, že za stávajících mezinárodních i vnitropolitických podmínek není naší věcí, ani věcí většiny lidí, zda bude nebo nebude sestavena další z kapitalistických vlád, že je zcela lhostejné, bude-li vládnout Babiš nebo Kalousek**, o čemž, jak se obáváme, se čeští pracující přesvědčí nejpozději po nástupu další hospodářské krize. Naší snahou mimo jiné je, aby tento postoj postupně přejímalo více a více lidí.

Ačkoli není naším zvykem dělat komentátory režimních taškařic a kolotočářského komediantství, jež byly dominujícím jevem jednání **ve žvanírně zvané Poslanecká sněmovna**, přeci jenom **jsme nuceni se ke dvěma momentům vyjádřit.**

Zaprvé

Z celého jednání bylo patrné, **jak se se** zahníváním dekadentního kapitalismu **rozkládá také kvalita české buržoazní politické scény, a to napříč všemi stranami (včetně KSČM).** Absence charakteru, charismatu, znalostí, idejí, programové přesvědčivosti a osobností se stala jejím dominujícím faktorem.

Zadruhé

Celé jednání bylo provázeno hysterickým, místy až natolik primitivním a prostoduchým antikomunismem, hlásáním krajně nebezpečných a zpátečnických názorů, že až klesalo na úroveň produkce známého českého psychopata se siderickým informačním kyvadlem. Tato skutečnost je o to paradoxnější, že v celém průběhu jednání **nikdo** (*ani z poslanců KSČM*) socialismus **neprosazoval a nehájil**! Někteří poslanci dokonce nazývali vládu jako polobolševickou či komunistickou, přitom drtivá většina z nich dobře ví, že jsou jimi hlásaná hesla nepravdivá – jak řada politiků **veřejně** při jiných příležitostech **přiznává**. Jedná se o marketing, namnoze v současnosti nefunkční. **Nejen tito politici, ale stále větší část české veřejnosti ví, že je KSČM jednou z hlavních opor vykořisťovatelského systému, že tím pádem většina jejích představitelů baží po moci a korytech a svou praxí se neliší od běžné sociální demokracie**. Takovou stranu současný systém po opakovaných selháních ČSSD potřebuje, proto se pomalými krůčky za posledních více než 10 let blíží podílu na výkonné moci. **Nevyjadřujeme se běžně ke konkrétním příkladům politiky buržoazních stran, mezi něž KSČM svou praxí dnes bezpochyby patří, v tomto případě by však bylo velikou chybou mlčet. Jelikož tato strana stále nese skvělý název „komunistická“, považujeme za velké nebezpečí, že bude její název spojován s vysoce pravděpodobnými protilidovými kroky a kauzami.** Reprezentanti současného systému jistě velmi rádi **využijí** této situace ***k diskreditaci myšlenek komunismu pro budoucnost***, což nejen pro naše zájmy a snahy, ale zejména pro budoucnost lidových mas ve střední Evropě představuje hrozivé nebezpečí. Vedle současného režimu za to nese plnou odpovědnost KSČM.

Proto jako *Komunisté* prohlašujeme, že současná vláda nemá s komunistickými ideály, principy a představiteli vůbec nic společného. **Naopak, jedná se o další z řady vlád závislých na oligarchii, jejích výtvorech (EU, NATO, MMF), zbavujících většinu lidí důstojnosti a naši zemi pozůstatků formální suverenity.**

Její činnost budeme bedlivě sledovat a vyjadřovat se k ní!

Kolektiv Komunisté

Podstata a důsledky tzv. pražského jara v roce 1968

I.

O co šlo a jde, hovoří-li se o tzv. pražském jaru?

Pokud jde o dnešní pohled na tzv. pražské jaro v roce 1968, to je po padesáti letech od jeho „vyvanutí“ v horkém létě a „sychravém podzimu“ téhož roku, pak zde dominuje taková jeho interpretace, kdy prý šlo o naprosto marný pokus o reformu socialismu (komunismu). Ten (socialismus) je dokonce v rámci nastoleného buržoazního práva zcela účelově - v zájmu vítězné kontrarevoluce a obnoveného kapitalistického - zákonem označen za systém zločinecký. Tak primitivní antikomunismus dostal svůj prostor v systému buržoazního, tzv. právního státu.

Přitom se dnes ovšem nemluví o oněch ideálech socialismu, které vyjadřovaly snahu o jeho rozvoj, vylepšování – o což pracujícím lidem, kteří měli zabezpečenu práci, perspektivu bez strachu, že o ni mohou (při nadvládě „neviditelné ruky trhu“) přijít, tak, jako i další sociální jistoty, šlo – tak jako se nemluví o skutečných záměrech, cílech protisocialistické opozice (K 231, KAN, obnovení pravicové sociální demokracie, nástup pravice v existujících nekomunistických stranách NF atd. a mnohých sdělovacích prostředcích).

Ve Wikipedii je tzv. pražské jaro označováno „jako období politického uvolnění v Československu v roce 1968. Toto období začalo v roce 1967 na prosincovém plenárním zasedání ústředního výboru strany, 5. ledna 1968 se prvním tajemníkem ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ) stal Alexander Dubček, a pokračovalo do noci z 20. na 21. srpna téhož roku, kdy vojska Varšavské smlouvy v čele s armádou Sovětského svazu vstoupila do Československa, aby zastavila započaté reformy … Reformy pražského jara byly pokusem uvolnit režim a urychlit proces demokratizace. Tento záměr se nesetkal s pochopením na sovětské straně, která vyslala (po neúspěšných jednáních) tisíce vojáků vojsk Varšavské smlouvy, aby zahájili okupaci státu, jež měla odstranit z vedení státu reformní komunisty a umožnit vytvoření „Dělnicko-rolnické“ vlády. Poté, co Československo následně vstoupilo do éry normalizace, vedení strany v podstatě znovu nastolilo politické a ekonomické hodnoty, které vládly koncem padesátých let.

Termín „pražské jaro“ byl vytvořen západními médii poté, co se o těchto událostech dověděl celý svět. Je to mj. odkaz k termínu „Jaro národů“, což je umělecký název daný revolučnímu roku 1848, symbolizující naději, probuzení a charakterizuje rovněž roční období, kdy se události převážně odehrávaly … V tehdejším Československu se používalo označení podle lednového plenárního zasedání ÚV KSČ 1968 jako **polednový vývoj, polednová politika** nebo **obrodný proces** … Následovalo období, ve kterém se postupně dostali k moci politici, jež poté zahájili tzv. normalizaci. Tím byly jakékoli pokusy o změnu politického systému v republice na dlouhých 21 let potlačeny …“.

Zde z faktografického hlediska dodejme, že tzv. pražské jaro fakticky začalo IV. sjezdem Svazu čs. spisovatelů v červnu 1967, kdy některá více než radikálně „kritická“ diskusní vystoupení „dala potravu antikomunistické propagandě a pochopitelně vyvolala oprávněná znepokojení ve straně i v širší veřejnosti.“ *(J. Hendrych na plénu ÚV KSČ, 27. 10. 1967)*

Tzv. pražské jaro a KSČM

Pokud jde o **KSČM**, ta se konstituovala jako cíleně ideový, programový a politický „dědic“ tzv. pražského jara. V jejím programu schváleném jejím 1. sjezdem (13. – 14. 10. 1990) se uvádí: „Hlásíme se k tradicím levice v sociálně demokratickém hnutí v naší zemi a k těm úsekům dějin komunistického hnutí v Československu, v nich komunisté dokázali překročit úzce třídní a stranické horizonty a stát se součástí široké fronty demokratických sil. Proto **chceme navázat** rovněž **na** ideový **odkaz** reformních komunistů, kteří stáli v čele pražského **jara 1968, nejvýraznějšího pokusu o demokratický socialismus ve střední a východní Evropě** …“ *(Dokumenty 1. sjezdu KSČM, s. 16, 17)* V jednom z dokumentů 18. sjezdu KSČS je uvedeno: „Tlak na reformu existujícího systému, který … vyvrcholil i v oblasti politiky v roce 1968 – 1969, nebyl střetem mezi revolucí a kontrarevolucí, socialismem a kapitalismem, marxismem a revizionismem, jak byl později hodnocen v „Poučení z krizového vývoje“, **ale byl pokusem** demokratických sil uvnitř strany i mimo ni **o překonání stalinských deformací, o obrodu socialismu, o jeho tvůrčí rozvoj v souladu se zájmy celé společnosti**. Byl to zápas mezi přetrvávajícím, ale historicky již překonaným sektářsko-dogmatickým a novým tvůrčím přístupem k marxismu. Tento pokus byl mimořádně příznivou příležitostí k transformaci systému při uchování podstatných rysů jeho identity…“ (Historické *kořeny zápasu o novou levicovou stranu, Obsahové dokumenty 18. sjezdu KSČS, 3. – 4. 11. 1990, s. 14-15)* **„Střetnutí obrodného směru** v komunistické straně **s její** dogmatickou a **konzervativní částí,** která bránila socialismus v jeho stalinské podobě, **bylo hlavním obsahem událostí roku 1968** v Československu. Šlo o nejvážnější a širokými vrstvami lidu nejpodporovanější pokus o zásadní reformu socialismu v celé jeho historii …“ *(Písemná zpráva ÚV KSČS pro 18. sjezd KSČS, s. 18 – 19).*

Pokud jde o **tzv. pražské jaro**, byla to prý atmosféra „nadšení, hrdosti na vlastní zemi a podpora vedení státu byla tenkrát až neuvěřitelná.“ Šlo prý totiž o **„otevření prostoru pro demokracii, odstranění cenzury, možnost svobodně vyjadřovat své názory, i další demokratické změny byly skutečně vítány v celé společnosti s nadšením.** Straničtí i státní představitelé začali rovněž vystupovat s nebývalou otevřeností a bezprostředností. A to se zcela přirozeně setkalo s mimořádnými sympatiemi lidí. Alexander Dubček, Oldřich Černík, Josef Smrkovský, František Kriegel, Ludvík Svoboda, Čestmír Císař, Gustáv Husák, Ota Šik i mnozí další se stávali doslova politickými idoly jara roku 1968. To, co Dubčekova generace zahájila v **období tzv. pražského jara,** a co bylo přerušeno sovětskou invazí v srpnu 1968, **má pro mnohé z nás platnost morálního závazku**.“ Potud M. Grebeníček ve svém *vystoupení na půdě PS PČR (k zákonu o státních svátcích, v souvislosti s uctěním oběti Jana Palacha).*

(Pokračování na s. 2)

Z diskuse na 3. zasedání ÚV KSČM 30. 6. 2018

Soudružky, soudruzi!

Stručně tři poznámky:

První poznámka

Před měsícem a něco, jsem se na 2. zasedání ÚV KSČM ptal, **jak** bude naloženo s potenciálem Josefa Skály a spol.

Zda budou důstojně zakomponováni do další práce, anebo zda budou ti, co na sjezdu těsně, rozdílem jen několika hlasů zvítězili, „čistit“ prostor kolem sebe – po sobotkovsku – patrně se stejnými důsledky.

Odpovědi jsem se nedočkal a nenašel jsem ji ani ve vyhodnocení diskuse.

Odpověděl mi až další vývoj a rozhodnutí Výkonného výboru z 15. června.

J. Skála, který pro mnohé naše sympatizanty představoval komunistický, nepragmatický **názorový proud** a proto ještě zůstávali po tom všem – byť váhavě – v okruhu našich voličů, **byl vytěsněn** (své názory teď prezentuje v médiích tak nějak jako komunista na volné noze); a vedoucí ideologického oddělení Jiří Horák a pracovník mediálního úseku Robert Kvacskai, byli uvolněni z pracovního poměru!

Co k tomu říct? Když vám hoří střecha nad hlavou, a ten stav strany to připomíná, taky nebudete řešit, kdo smí vzít kýbl do ruky a hasit! (Tedy, pokud máte všech pět pohromadě).

Když jsem u této otázky – u tzv. reorganizace – musím ještě poznamenat, že rušení institutu krajských instruktorů vidím jako nerozumné a kontraproduktivní. Jsou to prodloužené ruce ÚV a bez nich bude centrála jen velmi těžce zabezpečovat některé úkoly, které vyžadují plošnou celostranickou koordinaci. Budou zkrátka **chybět**!

Druhá poznámka

Minule tu Zdeněk Štefek kriticky zmínil fakt, že z letáku o našich podmínkách vypadly **vojenské mise**.

Připomenu to, co všichni víme! Usnesení ÚV z března t. r. uložilo vyjednávacímu týmu dvě základní nepřekročitelné podmínky:

1. zdanění církevních restitucí.

2. nenavyšování vojenských misí.

Na tu první si počkáme, jak dopadne. Tu druhou – že už vlastně neplatí – nám V. Filip vysvětlil tak kouzelným způsobem, že nic podobného nepamatuju!

(Pokračování na s. 4)

KOMUNISTICKÝ LIST „DIALOG“ VYCHÁZÍ JEN DÍKY OBĚTAVÝM ČTENÁŘŮM I V ROCE 70. VÝROČÍ VÍTĚZSTVÍ ČS. PRACUJÍCÍHO LIDU NAD BURŽOAZIÍ A REAKCÍ.

Podstata a důsledky tzv. pražského jara v roce 1968

(Pokračování ze s. 1)

Na místě je vhodné připomenout i v zásadě jiné hodnocení jednoho z dědiců zaniklé KSČ. A to stanovisko **předsednictva ÚV KSS** vydané k 35. výročí příchodu vojsk Varšavské smlouvy do Československa 21. 8. 2003: „KSS situaci v Československu v letech 1968/69 hodnotí jako krizové období ve straně a společnosti. I po 35 letech, na základě analýzy činnosti tzv. reformních sil, je možné konstatovat, že **převážné většině představitelů tzv. pražského jara nešlo jen o odstranění chyb,** které provázely budování socialistické společnosti, **ale o odstranění socialismu** jako společenského zřízení. Tehdejšímu vedení KSČ v čele s Alexandrem Dubčekem se kontrola politických a společenských událostí vymkla z rukou, vedení strany a státu se stalo jen nečinným pozorovatelem společenských pohybů a postupné anarchie ve všech oblastech života společnosti. **Příchod vojsk Varšavské smlouvy zastavil proces směřující k pádu socialismu** v Československu a odstranil stále intenzivnější vývoj ke konfrontaci uvnitř společnosti …“ Dodejme jen, že zde - na rozdíl od KSČM – jde o realističtější pohled na dané události a stanovisko.

M. S. Gorbačov o tzv. pražském jaru 1968

Připomeňme také stanovisko Mlynářova osobního přítele **M. Gorbačova:** „Srpnová akce roku 1968 měla vážné důsledky nejenom v socialistických zemích a v komunistickém hnutí, ale i v globálním měřítku … Máš jistě pravdu, že důsledky byly těžké a vedly tam ke ztrátě víry v možnost reforem. Ale nejenom to. **Po potlačení tzv. pražského jara,** tohoto pokusu začít nově chápat socialismus, **vypukla v Sovětském svazu velice krutá vlna potlačování myšlení, kterou nekompromisně a důsledně prováděl mocný ideologický a politický aparát**.“ *(viz M. Gorbačov, Z. Mlynář, Reformátoři nebývají šťastni, Victoria Publishing Praha 1995, s. 51-52)*. Velmi zajímavý výrok.

Tedy aparát? Vždyť tento velký chameleon – pokrytec, licoměrný cynik a šejdíř – byl jeho nedílnou součástí od svého mládí, od studentských let, kdy byl aktivním komsomolcem, aby se vzápětí stal „komunistou“. Ovšem „jenom podle zaměstnání“, neboť jen „pracoval jako komunista, ale dovoluji si tvrdit, že jím nikdy nebyl z přesvědčení, podle vlastního svědomí. Renegátství řady stranických lídrů, počínaje M. Gorbačovem, B. Jelcinem, E. Ševardnadzem, A. Jakovlevem nyní vypadá jako veřejné odkládání masek. Je fakticky přiznáním, že jejich členství ve straně a jejich aktivní stranická činnost se nezakládala na hloubce marxistických znalostí, ani na komunistickém přesvědčení, nýbrž na egoistických zájmech a talentu kariéristického spekulantství, které jim dovolovalo dosahovat vysokého postavení ve straně nejrůznějšími způsoby, čestnými i nečestnými, někdy dokonce zločinnými. Moc není pro ně prostředkem, nýbrž cílem života. A oni byli ve straně, dokud jim přinášela osobní výhody a moc.“ *(viz Gorbačov bez masky, V. I. Iljuchin, řeč hlavního žalobce, OREGO 1997, s. 10)*

Dramatik a spisovatel Pavel Kohout

„Celé pražské jaro v podstatě bylo kuriózní v tom, že **spousta věcí nebyla vyslovena, ale byla pochopena. Jakoby celá společnost pochopila tu hru, která se hrála,** protože pro reformní komunisty – pokud mohu použít toho tehdejšího názvu – to byl v podstatě pokus o rehabilitaci. O vlastní omilostnění za chybu, která se jim stala v pětačtyřicátém a osmačtyřicátém roce, protože uvěřili té promoskevské skupině v Ústředním výboru komunistické strany.“

„Pokud jsme tu úzkost měli, tak jsme ji zaháněli … **Pravda je, že jsme se spoléhali na jednu věc,** která se potom ve skutečnosti stala. **České země** byly v podstatě jediné, **kam předtím v historii nevkročil ruský voják** s mečem, pokud náhodou nepřecházel do Paříže za Napoleonem.

To znamená, že **jsme nikdy nebyli ve zbrani proti Rusku.** Ani proti starému Rusku, ani proti Sovětskému svazu. **To mluvilo pro to, že to ti Sověti budou ve vlastním zájmu respektovat,** protože jsme si říkali, že **kdyby** tohle potopili, **tohle prostě zabili, tak prostě zabijí Sovětský svaz.** A jestli dovolíte filmový střih, o 20 let později byl Sovětský svaz mrtev.“

Pavel Kohout (z dokumentu ČT 2, To byl můj život*, červenec 2018)*

Výpověď Pavla Kohouta v tomto dokumentu je rovněž důkazem toho, že vstup **vojsk VS v roce 1968 byl** přece jen **nutný** a Dubčekův „socialismus s lidskou tváří“ byl **podvodem na občanech**!

Kam jsme měli směřovat i přes jednání v Čierné nad Tisou a Bratislavě?

Je tedy nejen možné, ale i nutné říci, že tzv. pražské jaro opravdu představovalo fakticky postupné naplňování procesu destabilizace a demontáže socialismu, což nakonec vyústilo v „horké“, nejen tzv. pražské léto. A to poté, co nebyly naplňovány závěry z jednání mezi nejvyšším vedením KSČ a ČSSR a vedením ostatních socialistických zemí. Zejména ty podepsané v Čierné nad Tisou a v Bratislavě, a to ze strany „reformních komunistů“ ve vedení KSČ. Že nešlo o náhodu, ale o záměrné jednání svědčí mj. tento rozhovor: „Když jsem byl v kanceláři s. Smrkovského krátce před schůzkou v Čierné, položil jsem Krieglovi otázku, jak budeme postupovat, když podmínky v Čierné budou pro nás nepřijatelné nebo nám naši cestu a cíl velmi oddálí. Na to s. Kriegel odpověděl, že **jedeme do Čierné rozhodnuti přistoupit na všechno, přijmout jakékoli podmínky, ale jejich realizaci budeme oddalovat až do XIV. sjezdu**. Na sjezdu si uděláme pořádek, upevníme si svoje pozice na ÚV i ve státních orgánech, přehodnotíme všechny nynější smlouvy a závazky především vůči socialistickým zemím a upevníme naši suverenitu. Dále s. Kriegel uvedl, že „již měsíc před Čiernou byla, učiněna patřičná opatření i o případném svolání XIV. sjezdu, kdyby došlo k obsazení našeho území. A to, co nyní slyšíte kolem sebe, celá ta činnost sdělovacích prostředků a spojení, to je výsledek těchto příprav.“ *(Vladimír Přikryl na schůzi OV KSČ v Gottwaldově 25. 8. 1968, Předem připraveno – převzato: ROK 1968 nechť mluví FAKTA, s. 48 -49).*

Tak bohužel došlo pro budoucnost vztahů mezi našimi národy a národy SSSR k tragické události, která na dlouhou dobu narušila dříve tak mimořádně přátelské, až vřelé vztahy mezi našimi národy a zeměmi, ke **vstupu vojsk Varšavské smlouvy na naše území**. Použití takovéhoto mimořádného, historicky vzato nežádoucího prostředku, si bohužel nakonec vynutila vzniklá situace, neoblomný a bezohledný postoj „reformních komunistů“ ve vedení KSČ. To lze např. pochopit z poznámek premiéra SSSR A. Kosygina, které si pořizoval na jednáních, konkrétně pokud šlo o jednání předsednictva ÚV KSSS z 19. 7. 1968, kde byl projednáván návrh L. I. Brežněva a A. Kosygina na uskutečnění dvoustranných jednání mezi SSSR a ČSSR (to se uskutečnilo v Čierné nad Tisou). V reakci na stanovisko J. V. Andropova, že setkání k ničemu nepovede, neboť oni „teď bojují o svou kůži a bojují zuřivě. Pravičáci v čele s Dubčekem na svých pozicích stojí pevně. Nejen my, i oni se připravují velice pečlivě … Vše je namířeno proti nám.“ Na to Kosygin reagoval následovně: „Podle mého soudu se Čechoslováci nebijí o vlastní kůži, nýbrž za sociálnědemokratický program. **Bojují zuřivě, avšak za cíle, které jsou jim zcela jasné, za to, aby Československo nejdříve přeměnili v Jugoslávii a následně v něco podobného jako je Rakousko**.“ *(Nezavisimaja gazeta, 14. 12. 2000; převzato: Kosygin – hlavní inženýr SSSR, Z. Hoření, Haló noviny, 2. 9. 2006)* Tedy za odchod z VS, RVHP, ze společenství socialistických zemí.

Vedení strany bylo rozštěpeno a nebylo schopno mobilizovat marxisticko-leninsky orientované komunisty ve straně a ani socialisticky orientovanou většinu obyvatelstva v ČSSR na obranu socialismu. Tím došlo nejen k narušení přátelského vztahu našich národů k ruskému národu a Sovětskému svazu, ale i k tomu, že bylo narušeno, dílo našich průkopníků socialismu, bojovníků proti fašismu a za rozvíjení národní a demokratické revoluce socialistickým směrem, odkaz Února 1948 a budování základů socialismu při pevné, soudružské a přátelské spolupráci s SSSR. **Posláním** vstupu vojsk (VS) na naše území **bylo** tedy především **zastavit nástup otevřené kontrarevoluce** a **uhájit možnost** a nutnost našeho (ČSSR) **dalšího socialistického vývoje.** Ať již bylo pozadí s jinými možnými souvislostmi a podmíněnostmi tohoto rozhodnutí jakékoliv, sovětské vedení si bylo plně vědomo možných, silně negativních důsledků jejich rozhodnutí pro „silové řešení“ „československého problému“, ohrožujícího fakticky politickou stabilitu v Evropě i ve světě.

Spojenecká vojska pozval A. Dubček a jeho „parta“ ve vedení KSČ

Podle mého názoru zajímavou informaci, potvrzující jednoznačně odpovědnost A. Dubčeka za vstup vojsk našich spojenců z Varšavské smlouvy, obsahuje článek *M. Šišky „Pražské jaro 1968 očima čtyř“, Právo 28. 3. 1998* v části Silová varianta: „Na otázku, **kdy padlo** v sovětském vedení **rozhodnutí o „silové variantě řešení“**, odpověděl Pichoja (stál donedávna v čele Státní archívní služby Ruska a nyní je šéfem katedry dějin ruské státnosti na Akademii státní služby Ruské federace). Stalo se tak po dlouhém telefonním rozhovoru mezi Dubčekem a Brežněvem 13. srpna 1968. Podle tohoto historika představoval právě tento telefonát poslední šanci na „mírové vyřešení problému“ a jejich dialog byl plný skryté dramatičnosti. „Ač si to sami nepřáli – a v tom je celý paradox situace – otevřeli cestu silové variantě,“ konstatuje Pichoja. „Brežněv dlouho přesvědčoval svého spolubesedníka a zjevně protahoval rozhovor v naději, že dopadne příznivě. Skoro jakoby prosil Dubčeka: ‚Zvaž všechno, zamysli se nad tím. Jinak budu nucen dát souhlas k silové variantě, na níž trvají členové politického byra.' **A Dubček**, který všechno dokonale chápal, odpověděl zcela otevřeně a nedvojsmyslně: ‚Leonide Iljiči, **přijměte veškerá opatření, která vaše politické byro bude pokládat za správná.' Ale vždyť už věděl, jaká opatření to budou. Samozřejmě, že šlo o vstup vojsk.** A došlo k němu osm dní po tomto rozhovoru.“

Konečné rozhodnutí o vojenském zásahu bylo podle Katuševa (v roce 1968 řídil na ÚV KSSS otázky politických a ekonomických vztahů se socialistickými zeměmi, dnes je prezidentem moskevské komerční banky Diamant) schváleno 20. srpna 1968 na zasedání politbyra ÚV po konzultacích s vedoucími představiteli dalších zemí Varšavské smlouvy. Koordinace akcí s československým vedením přitom svěřili Brežněvovi. „Dvě a půl až tři hodiny před vstupem vojsk Brežněv zatelefonoval československému prezidentu Ludvíku Svobodovi a informoval ho o rozhodnutí vyslat do jeho země vojska zemí Varšavské smlouvy s cílem vyhnout se zbytečným obětem,“ říká o tehdejších událostech Katušev. Dodává, že Svoboda s Brežněvem souhlasil a asi za dva tři dny prý mu zatelefonoval, „aby stáhnul ze severních oblastí Československa jednotky NDR, neboť svým vzhledem a jazykem připomínaly obyvatelstvu německou okupaci za války. Jeho žádosti bylo vyhověno.“

S vojenskou intervencí spřátelených států VS počítali a nechali k tomu záměrně dojít

A ještě z jiného zdroje. Podle slov **J. Smrkovského** vyslovených na poradě ÚV KSČ (zvoleného na tzv. vysočanském sjezdu dne 27. a 28. 8 1968): „… rozhodnutí k obsazení naší země bylo už učiněno dávno. Soudruzi si pak také byli vědomi politických důsledků, jaké to má. **Předpokládali jsme, že naše dělnické socialistické hnutí bude fakticky na celou jednu generaci zničeno. Toho jsme si byli vědomi.** Věděli jsme to od různých činitelů, se kterými jsme byli ve spojení. Byli jsme si toho vědomi, **a přesto jsme to dělali.** Zde nešlo jen o věci politické, ideologické, zde to bylo řečeno správně s. Šilhanem. **Je to názor nás všech**, že šlo o věci strategické a vojenské.“ *(viz Tribuna č. 2 ze dne 14. 1. 1970, Zničit dělnické hnutí na jednu generaci - převzato z publikace „ROK 1968, nechť mluví FAKTA, SPN Praha, únor 1970, s 49)*

II.

„Reformním komunistům“ v bloku s antisocialistickou opozicí pomohla CIA

Namístě je třeba připomenou slova z memoárů **plukovníka Jaroslava Klímy** (od března 1966 do jara 1968 náměstka ministra vnitra a velitele československé Státní bezpečnosti): **„Vstup vojsk Varšavské smlouvy do Československé socialistické republiky byl záměrně vyprovokován Američany a pravicí** v Komunistické straně Československa **v čele s Alexandrem Dubčekem s cílem provést v ČSSR mocenský převrat,** pozatýkat a uvěznit představitele levice a nastolit moc pravice, bez ohledu na to, že tím vyvolají občanskou válku, jež může přerůst ve válku širokého rozsahu.

Hrstka důstojníků, která dne 20. srpna 1968 vstoupila do budovy ministerstva vnitra na Letné, pomohla zmařit výše uvedené plány pravice a Američanů. Píšu to s vnitřním pocitem upokojení, že jsem tehdy v šedesátých letech stál na straně těch, kteří učinili vše, aby vlastní zem neshořela v ohni války, aby národy Československa nevykrvácely v občanské válce.“ *(Britské listy, 20. 8. 2008, MEMOÁRY: Jaroslav Klíma, Osmašedesátý očima velitele StB: "Kdo zradil vlast", Výňatky z delšího autorova textu dokončeného 6. července 2002, vybral Pavel Barák)* Potud úvodem.

Vzhledem k závažnosti prezentovaných faktů, argumentů a jejich vysoce profesionálního hodnocení J. Klímou, uvedu poněkud rozsáhlejší jeho citace.

Autor memoárů mj. popisuje vývoj situace poté, co dubčekovské vedení, konkrétně samotný Dubček, při telefonickém rozhovoru s Brežněvem (13. 8. 1968 – viz předchozí část textu), vědom si všech negativních důsledků z toho plynoucích, mu (Brežněvovi) sdělil, ať si zvolí jakoukoli variantu „řešení“ toho, aby u nás nedošlo k likvidaci socialismu. Tak se mezi částí vedoucích činitelů KSČ a ČSSR a vedením KSSS a SSSR „dospělo k závěru, že Československu bude třeba poskytnout pomoc všestrannou, a to i vojenskou. Je možno tvrdit a následující vývoj to potvrzuje, že **sovětské vedení do poslední chvíle věřilo, že se v předsednictvu ÚV KSČ zformuje levicová, prosocialistická většina**, která získá většinu šesti hlasů proti pěti, a ta v souladu se stanovami pak prosadí personální změnu v předsednictvu tak, že bude provedena změna ve funkci prvního tajemníka a většina členů předsednictva pak přijme návrh, aby byl požádán Sovětský svaz i ostatní spojenci o poskytnutí vojenské pomoci k zajištění klidu a pořádku uvnitř země a k ochraně státu před vnějším vojenským nebezpečím. **Těžiště představ o řešení stálo tudíž na víře, že se levice v předsednictvu ÚV KSČ vzchopí, zformuje a odtud začne renesance nejuvědomělejších sil socialismu**, od předsednictva, přes ÚV KSČ, vládu, parlament až do krajů, okresů, měst a vesnic … Takový postup byl morální, etický a z hlediska mezinárodního práva i ospravedlnitelný. Věřilo se pevně, že v oné většině jsou členové Drahomír Kolder, Vasil Biľak, Oldřich Švestka, Emil Rigo, František Barbírek a Jan Piller.“ (J. Klíma, tamtéž).

„Při komunikaci mezi uvedenou, již nějak zkonstituovanou levicí ve vedení KSČ a sovětskými představiteli, kterou zprostředkovávalo sovětské velvyslanectví v Praze, **došlo k úniku informace o zásadním jednání mezi A. Indrou a velvyslancem SSSR Červoněnkem**, ve věci přípravy na jednání předsednictva ÚV KSČ. Indra informoval o schválení plánu jejich „vystoupení na zasedání předsednictva ÚV KSČ (20. srpna) a to za předpokladu, že v pondělí (tj. 19. srpna) budou ujištěni, že v noci z 20. na 21. srpna zahájí akci“ sovětská vojska. „Oni k půlnoci z 20. na 21. srpna vyvolají na zasedání rozkol, zajistí vyslovení nedůvěry pravičákům a převezmou vedení strany a vlády do svých rukou. V připraveném dokumentu se obrátí k národu, k bratrským stranám o pomoc zdravým silám … Obsah této zprávy se dostal do rukou pravice a ta se dověděla o tom, že ve spolupráci levice a Sovětů dojde ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR. Mohla se to dovědět jedinou cestou - od americké CIA, která rozvědnou informaci získala asi od svého agenta pracujícího na sovětské ambasádě v Praze, anebo ji Američané získali tím, že rozbili sovětskou šifru pro spojení velvyslanectví s Moskvou (…) Američané nepochybně jásali, když se akce tak krásně rozvinula: **Sověti a Varšavská smlouva nepřijdou jako bratrská pomoc. Dostanou se do pasti, protože přijdou jako agresoři.** Národ, pozvednutý jimi ovládnutými a jimi řízenými sdělovacími prostředky, je nepřijme jako přátele a potomky válečných osvoboditelů, nýbrž jako agresory. O tom byli před operací přesvědčeni.“ (J. Klíma)

Při vědomí uvedených skutečností, pravice na čele s Dubčekem provedla „řadu konspirativních opatření, aby se připravili na příchod vojsk a obrátili jej ve svůj prospěch. Mezi nimi byla represivní opatření proti levici v předsednictvu a na dalších stupních. Počítalo se i s internací socialisticky orientovaných občanů. Vše mělo proběhnout bez soudů, obhájců a prokurátorů.

(Pokračování na s. 3)

Podstata a důsledky tzv. pražského jara v roce 1968

(Pokračování ze s. 2)

Zahájení represí bylo připraveno na moment po ohlášení, že do země vstupují spojenecká vojska.

Zamysleme se nad tím, jak by se začala formovat situace v okamžiku, když přišla zpráva k půlnoci, že spojenci překročili hranice. Dubček měl ve složce na stole dokumenty k provedení svých represí. (Dokumenty zabavili důstojníci Sovětské armády při odvádění Dubčeka a jsou v Moskvě.) Smrkovský měl v trezoru seznam vedoucích činitelů levice, kteří měli být označeni za vlastizrádce, zatčeni a uvězněni v Řepích u Prahy. Tato opatření by konkrétně přesvědčila vstupující spojence, že došlo k převratu a spojenci by na takový obrat odpověděli jedině zbraněmi. Tak by nepochybně vznikla válečná situace, kterou, podle slov hlavního velitele amerických vojsk v Evropě generála Polka, Američané už dříve očekávali. Vzplanuly by těžké, krvavé boje, do nichž by vstoupila československá armáda a další obyvatelé, které by pozvedly k činům domácí a cizí vysílačky. Došlo by ke kolosálnímu krvavému boji, v němž by padly tisíce lidí a byly zničeny nevyčíslitelné materiální a kulturní hodnoty. Víme, že na straně spojenců vstoupilo více než půl milionu vojáků. Rozhlas a tisk by rozvinuly kampaň na „obranu vlasti“. Plány k tomu měly již od poloviny července připravené. V nich už byla plamenná hesla: okupace, agrese, zrádci, kolaboranti, smrt zrádcům apod.

Naštěstí k ničemu popisovanému nedošlo. Vojska přišla o jednu hodinu dříve, než pravice, Američané a Němci očekávali. Zatýkání levice nemohlo proběhnout. Operační štáby a další zorganizované skupiny nemohly zahájit svoji činnost. Centrální štáb plk. Oldřicha Hromádka byl neutralizován. Byl obsazen lidmi, které vyslal Šalgovič. Ministr vnitra Pavel nechal svým tajemníkem z vnitra odvézt kompromitující dokumenty a společně je ničili na WC, pak ujel a schoval se u svého přítele. Jejich důmyslná represivní mašinérie byla rozbita.

Proč vláda USA zvolila taktiku vylákání Sovětů k vojenské akci proti ČSSR?

Podle mezinárodního práva a zvláště Charty OSN, čl. 51, bylo možno uskutečnit vstup vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR jen za předpokladu, že budou státy Varšavské smlouvy o vojenský vstup do ČSSR požádány nejvyššími politickými a mocenskými státními orgány ČSSR. V tehdejší době to představovalo příslušný akt, schválený většinou v předsednictvu ÚV KSČ a v Národním shromáždění. V takovém případě by pak bylo možno chápat a přijmout vstup vojsk Varšavské smlouvy jako postup zcela legální a legitimní, řešící vnitřní záležitosti spojenecké aliance Varšavské smlouvy. Rada bezpečnosti by pak nepochybně i přes různé protesty získala většinu (USA by vyjádřily souhlas) a vše by proběhlo mírnou nekonfliktní cestou. Sověty by to také nijak nekompromitovalo. K tomu bylo ale třeba, aby se skutečně taková většina v předsednictvu ÚV KSČ konstituovala, rovněž pak v Národním shromáždění, a příslušný mezinárodně platný dokument přijala.

Rozhodující roli sehrála ve vrcholné fázi americká tajná služba, která zjistila podrobnosti o tom, že levice v předsednictvu ÚV KSČ a sovětské vedení už došly do toho stádia, jež očekávaly USA - to jest, že navázaly kontakt a jednaly už o reálném vstupu vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR. Tajná služba se dověděla, **že se má zformovat v předsednictvu většina, která chce převzít moc a požádat spojence o vyslání vojsk**.

CIA a dubčekovci na základě toho postavili taktiku zmaření postupu levice a Sovětů. Výsledkem bylo, že většina v předsednictvu nevznikla a dokument k požádání Sovětů o vyslání pomoci nespatřil vůbec světlo světa. V důsledku toho vstup vojsk bez pozvání a vědomí příslušných orgánů státu byl protiprávní a v rozporu s čl. 51 Charty OSN. Formálně, po vstupu vojsk bez pozvání, většinou vznikly podmínky pro válečný stav (Act of War) a z toho vzniklo právo na sebeobranu. Tím nastala mezinárodní komplikace s nebezpečím obrovského rozsahu, diskreditující předně SSSR.

Tento stav přivodil diplomatickou a politickou porážku Sovětů na celé příští období, neboť Sověti mohli z toho vyjít jedině tím, že provedli ústupky strategického významu, které odváděli USA a celému světovému mínění až do roku 1989, a **to pomohlo připravit řetěz převratů v řadě socialistických zemí a v samotném SSSR.“** (J. Klíma) Tyto převraty přitom v podstatě vycházely ze zobecněných zkušeností z tzv. pražského jara roku 1968 a nabyly podoby „sametových“, „demokratických“ kontrarevolucí!

Zde je třeba, pokud jde o text autora těchto memoárů, upozornit ještě na jeden významný a ne příliš uznávaný a natož vůbec prezentovaný, ovšem velmi **podstatný a závažný aspekt** příčin a důsledků této internacionální pomoci: „Vyprovokovaný vstup vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR byl vojenskostrategickou šablonou pasti, kterou použily USA později v roce 1979 k tomu, aby vlákaly SSSR ke vstupu jeho vojsk do Afghánistánu.

Případ vstupu vojsk Varšavské smlouvy do **ČSSR a vše co tomu předcházelo, zvláště činnost tajných služeb USA a SRN a jejich agentury uvnitř ČSSR, nebylo po roce 1968 řádně a objektivně vyšetřeno a proanalyzováno.** Nebyl o to zájem na sovětské a ani na československé straně. A to byla chyba, i když úzkostlivé snažení vedení KSČ, aby to neskončilo celým řetězem politických procesů, bylo správné. Kdyby se objektivní analýza provedla a zakončila bez trestního postihu, mohly se vyvíjet události v další etapě zcela jinak a pravděpodobně by nedošlo ani k afghánskému dobrodružství a k celému řetězu vážných neúspěchů, jež přispěly k porážce socialistického tábora ve studené válce.“ (J. Klíma)

III.

Závěr ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy

Uvedený vojenský zásah armád Varšavské smlouvy, především SSSR, tak sice **na jedné straně zabránil dovršení kontrarevolučního zvratu v Československu, obnově kapitalismu,** který by tak u nás začal existovat již na přelomu 60. a 70. let, tedy o dvacet let dříve než k tomu nakonec došlo, tak zároveň **na straně druhé**, koneckonců jako důsledek politiky sovětského a československého revizionismu, přeci jen **ve svých následcích a dopadech v podstatě oslabil revoluční proces, nejen u nás, ale i ve světě**. Dělnická třída a její spojenci byli totiž důkladně zmanipulováni politickou reakcí, která mj. ovládla právě „masmédia“, sdělovací prostředky, nedovedli si logicky vysvětlit, že snaha „obrodit socialismus“ byla zastavena tanky druhých socialistických států. Nevěřili „historkám“ o kontrarevoluci. Setba menševických, sociálnědemokratických tendencí i uvnitř KSČ tak přinášela trpké plody. Došlo k narušení přátelského vztahu našich národů k ruskému národu a Sovětskému svazu. Sama myšlenka socialismu jako progresivní idea, byla otřesena. *(viz Křemen Z., Ulrich Č. a kol.: Ve jménu života aneb Renesance socialismu očima jeho porážky, OREGO 2007, s. 42)*

Nejen to, absence hluboké, revoluční analýzy mementa tzv. pražského jara roku 1968, o niž se nepokusila a pokusit ani nemohla mezinárodní porada představitelů komunistických a dělnických stran v Moskvě roku 1969, prohloubila rozkladné procesy v politice KSSS a SSSR. Brežněvovo vedení KSSS, jak již bylo uvedeno, vytvářelo podmínky pro rozvoj téměř nesesaditelné privilegované stranické a státní elity, která ještě více zformalizovala základní vazby fungování revoluční politiky. Otevřenost a pružná propojenost vazeb mezi stranou - dělnickou třídou a družstevním rolnictvem - a lidovými masami, která byla pro VKS(b) tak charakteristická, uvízla v mělčinách formalismu a v bahně oportunismu, ve stále více se vyprazdňujících „rituálech“ a „velkolepých“ akcích „všelidové strany“. Vedení KSSS a SSSR nebylo schopno rozhodnout o nutných změnách směrem ke skutečné komunistické renesanci strany a socialismu, k obnově revolučních, bolševických tradic.“ *(Tamtéž, s. 43)*

Tak nákaza chruščovovského – menševického a trockisticko-djilasovského revizionismu, založeného na vulgárním antistalinismu, fakticky antisocialismu, natolik ochromila schopnost nejen vedoucích činitelů KSSS a SSSR, ale i většiny našich nejvyšších představitelů racionálně, reálně hodnotit společenskou skutečnost a podle toho také nejen teoreticky, ale i prakticky, politicky jednat. To vše pak vyústilo o dvacet let později v „Moskevské jaro“ let 1987 až 1991, v „perestrojku“ a její „glasnosť“ a tentokrát již v definitivní demontáž socialismu nejen v SSSR, ale i v řadě dalších zemí světové socialistické soustavy – RVHP a Varšavské smlouvy. **Obludným historickým paradoxem** toho všeho tak nakonec **bylo, že se** na přelomu 80. a 90. let **stala štábem kontrarevoluce (nejen v Evropě) Moskva** – Kreml na čele s generálním tajemníkem ÚV KSSS a prezidentem SSSR, renegátem kolosálních rozměrů – M. Gorbačovem a jeho „partou“. Gorbačovem, který se stal nositelem a symbolem bezprecedentní zrady v novodobých dějinách komunistického a dělnického hnutí a socialismu.

IV.

K některým ideově politickým přístupům vedoucím k tzv. pražskému jaru roku 1968

Máme-li si uvědomit ideověpolitickou determinaci těch procesů, které spoluvytváří obsah pojmů tzv. pražské jaro roku 1968, pak, pokud jde o „reformní komunisty“, musíme vidět, že (1) vedle realizace Šikovy **ekonomické reformy** na bázi uvolnění zbožně peněžních, tržních vztahů při důrazu na samostatnost ekonomických subjektů, podniků, které měly být navzájem spojeny konkurencí a trhem, kdy důsledkem toho by byl živelný vývoj při likvidaci celospolečenského, plánovaného řízení hospodářství, zde (2) byla nastolena a řešena i zásadní reforma našeho (ČSSR) **politického systému.** Ten byl označen za nedemokratický“, „byrokratický“, „totalitní“, tak jako samotný socialistický systém, který u nás existoval. Proto prý bylo nutné ten celý sovětský = „stalinistický“, „totalitní“ socialismus zreformovat a vytvořit socialismus „demokratický“, „pluralitní“, „samosprávný“.

Pokud tedy jde o reformu politického systému, je zde možné a nutné připomenout úvahy jednoho z nejpřednějších a ve společenskovědní sféře značnou autoritou, prestiží oplývajících lidí, **Zdeňka Mlynáře** (od 50. let minulého století vědeckého pracovníka ČSAV, jenž vedl mezioborový tým k řešení úkolu „Rozvoj politického systému socialistické společnosti“; od dubna 1968 člena sekretariátu a od června 1968 tajemníka ÚV KSČ, v roce 1970 vyloučeného z KSČ, jednoho z autorů Charty 77, kdy poté emigroval do Rakouska).

Podle něj po XX. sjezdu KSSS, po roce 1956 se prý „dostali přemýšlející, původně stalinisticky orientovaní komunisté do vývojového stádia, které otevíralo cestu k tzv. reformnímu komunismu … Do popředí zájmu reformních komunistů se dostal především Marxův humanismus a jeho jednoznačné zaujetí pro svobodu a emancipaci člověka vůbec, pro něž byl třídní boj jenom nutným prostředkem. Logickým důsledkem pak bylo, že kriticky uvažující komunisté postavili Marxe (případně i Lenina) proti oficiální ideologii a viděli hlavní problém v tom, že tato ideologie opustila původní Marxovy myšlenky, a tím se stala nikoli vědecky objektivním poznáním, nýbrž falešným ideologickým vědomím. Kontrapozice vědy a ideologie ve vztahu obou k objektivní pravdě byla základním východiskem kritiky v tomto stadiu vývoje reformního komunismu.“ *(viz Zdeněk Mlynář, Mráz přichází z Kremlu, MF, Praha 1990, s. 54)*

Zde by bylo nezbytné na obsah některých Z. Mlynářem prezentovaných názorů reagovat, ale to by vzhledem k hlavnímu tématu jen dál prodlužovalo text. Přesto však musím říci, že zde Z. Mlynář, pokud jde o Marxův humanismus, klame. Staví na tom, s čím přišli někteří zejména revizionističtí filozofové, když proti sobě postavili mladého, humanistického Marxe (Ekonomicko-filozofické rukopisy) proti Marxovi Manifestu komunistické strany a Kapitálu, kde odhalil podstatu ne „emancipace člověka vůbec“, ale konkrétně historického člověka, především proletáře a objasnil historickou úlohu proletariátu jako nejvykořisťovanější a tím potenciálně i nejrevolučnější třídy „moderní společnosti“ (kapitalismu). Takže, oficiální ideologie (do XX. a XXII. sjezdu KSSS, které právě inspirovaly nejen Mlynářův „reformní komunismus“) neopustila „původní Marxovy myšlenky“. A rovněž jen pro přesnost i u onoho „mladého Marxe“, v oněch Ekonomicko-filozofických rukopisech se klade důraz na problematiku odcizení dělníků, proletářů, kdy zrušení odcizení může být provedeno jen prakticky, odstraněním soukromého vlastnictví, proletářskou revolucí, která vyúsťuje v komunismus.

Pokračujme v Mlynářových úvahách: „Sdílel jsem tehdy v zásadě také tento postoj, ale postupně jsem v politice zaujal jiné stanovisko. Zmíněný postoj umožňoval jenom akademickou, teoretickou kritiku a činnost: marxismus v tomto pojetí se nutně stával záležitostí intelektuálů, uzavíral se do knihoven, mohl působit na katedrách … ale **nemohl nahradit ideologické vědomí v celé straně, nemohl z hlav statisíců ideologicky věřících komunistů vypudit stalinské koncepce.** Tato humanistická interpretace Marxe byla totiž náročnou … pro velkou většinu komunistů v politické praxi byla málo srozumitelná a velice vzdálená jejich konkrétním problémům. Ti chtěli mít v teorii „návod k jednání“ – a ten jim teoretikové marxistického humanismu nedovedli zprostředkovat.“ Proto „jsem tedy koncem padesátých let zastával názor, že rozpor mezi marxistickou teorií (jako snahou o objektivní poznání) a mezi komunistickou ideologií (jako návodem k jednání v politické praxi), nelze politicky řešit tím, že se ideologie prostě odmítne jako falešné, zkreslující, a proto nepotřebné vědomí. Byl jsem přesvědčen, že **v zájmu nové politiky je nutno dosavadní politické vědomí přetvořit, nahradit jiným, rovněž ideologickým vědomím.**“ *(Tamtéž, s. 54-55)*

Cílem Z. Mlynáře bylo tedy údajně radikálně zreformovat socialismus, odstranit v ideologii i praxi jeho stalinistickou, totalitní podobu. Původní inspirací mu k tomu zřejmě byly *(viz Základní otázky teorie státu a soudobé typy státu, část III. Z. Mlynář, Socialistický stát, VŠP Katedra stát a právo, 1968)* závěry XXII. sjezdu KSSS, který schválil nový, třetí program KSSS o budování komunismu, kde je vytýčena teze, že „Stát, který vznikl jako sát diktatury proletariátu, stal se v nové, současné etapě všelidovým státem, orgánem vyjadřujícím zájmy a vůli všeho lidu.“ *(Program KSSS, Praha 1962, s. 162)*

O co mu šlo, později, s odstupem výstižně vyjádřil v rozhovoru s M. Gorbačovem: „Teprve po porážce roku 1968 a definitivně pak, když jsem žil na Západě, jsem opustil představu, která socialismus a jeho historické perspektivy ztotožňovala s vývojem systémů sovětského typu. Pochopil jsem … že univerzální charakter v těchto systémech má **totalitní povahu politické moci,** zatím co vše ostatní je naopak podmíněno historickými zvláštnostmi – od ruských nebo čínských až po české nebo maďarské. Že to jsou sice systémy nekapitalistické, ale že ne všechno nekapitalistické musí být už jen proto socialistické.“ *(viz M. Gorbačov, Z. Mlynář, Reformátoři nebývají šťastni, VP Praha 1995, s. 51)*

V uvedeném rozhovoru s **Gorbačovem o „perestrojce“, tzv. pražském jaru roku 1968 a socialismu** mj. říká: „Myslím, že nejenom pro mne osobně, ale pro většinu reformně orientovaných komunistů v Československu roku 1968 a už před ním platilo, že chtěli systém zásadně reformovat, ne proto, že by se k tomu cítili nuceni krizí. Naopak, zdálo se nám tehdy, že nejhorší krize politická v podobě nadvlády stalinismu je za námi, a potíže v ekonomice bude možno právě tržně orientovanou reformou odstranit. Možnost „dohnat vyspělé západní státy“ se nám za takových podmínek nezdála nesmyslným heslem – a pro tehdejší Československo také nebyla: v řadě ekonomických ukazatelů jsme tehdy byli srovnatelní nebo lepší než Rakousko.“ *(Tamtéž, s. 47)* Na jiném místě Mlynář pokračuje: „Celkové poměry lze tedy v Československu už před únorem 1948 chápat jako určitou variantu demokratického socialismu. To nás tehdy nikterak neoddělovalo od Evropy. Myslím, že **bez pokusu převzít sovětský (tj. tehdy plně stalinský) systém v únoru 1948 jsme měli historickou šanci, vytvářet radikálnější variantu „sociálního státu“**, než jaká se později rozvíjela v Evropě od Švédska po Rakousko.“ *(Tamtéž, s. 48)*

Přístup Z. Mlynáře a dalších politologů (V. Klokočka, F. Šamalík ad.) vycházel zjevně z těchto předpokladů a zásad:

1. Jak ze závěrů XXII. sjezdu KSSS o všelidovém státě, tak z vyhlášení KSČ o „definitivním vítězství socialistických vztahů v naší republice“ a schválení Ústavy ČSSR (celostátní konference KSČ, červenec 1960). Tedy z toho, že byla u nás vybudována socialistická společnost, v níž existují jen spřátelené třídy - dělnická třída a třída družstevních rolníků, neexistují nepřátelské třídy a vztahy. V podstatě byly těmito teoretiky společenské vztahy u nás hodnoceny jako beztřídní.

(Pokračování na s. 4)

Podstata a důsledky tzv. pražského jara v roce 1968

(Dokončení ze s. 3)

2. Z. Mlynář svou teorii „opíral“ o přebírání metodologie a obsahového zaměření buržoazní ideologie, politologie.

3. Při pochopení toho, jak významnou úlohu v dialektice společenského pohybu, vývoje hraje dialektika zájmů a za socialismu celospolečenské zájmy, dochází k mylnému názoru, že celospolečenské zájmy lze odhalovat a prosazovat jedině ve střetu nejrůznějších skupinových (různých organizací, stran a institucí, samosprávných celků, podnikových rad atd.) zájmů, nikoli vyjevováním a prosazováním zejména zájmů dělnické třídy atp.

4. Nadevše ctil a preferoval pluralismus a demokracii v abstraktním, netřídním, buržoazně objektivistickém pojetí. Tedy bez hlubšího pochopení dialektiky pluralismu a monismu, části a celku, systému a struktury v aspektu nutných a skutečně socialistických přeměn, respektujících historickou úlohu proletariátu a jeho politického předvoje.

Závěr

Nejen tzv. pražské jaro, ale i vítězné kontrarevoluční převraty na přelomu 80. a 90. let minulého století (u nás listopad-prosinec 1989) prokázaly, že opuštění základních principů M-L, otevření prostoru pro nástup a rozvinutí oportunismu a revizionismu (dodnes zejména na bázi, platformě antistalinismu), vytváří podmínky a předpoklady k porážce revolučních a pokrokových sil, socialismu.

To vše může být, ze strany některých jeho nositelů, při menší zkušenosti a nepochopení podstaty věcí a při nedostatečné znalosti marxistické teorie, podmíněno i dobrými úmysly.

Je třeba mít na paměti, že hlavní protagonisté tzv. pražského jara, nejen z řad „reformních komunistů“ (zvláště těch z Charty 77 a Obrody) se zcela otevřeně podíleli rovněž u nás na přelomu 80. a 90. let na kontrarevolučním převratu. I ti, mimo Chartu 77 a Obrodu (kteří se spojili, vytvořili společný blok se skutečnými kontrarevolucionáři – V. Havel a další) prokázali, že jsou ať tak či onak stoupenci „nových pořádků“, „demokratického“, „pluralitního“ kapitalistického systému. Zapojili se do tohoto systému jako jeho faktické opory.

Prakticky umožnili nejen rozbití Československa, ale i kolonizaci našich zemí – Čech a Moravy, zahraničním kapitálem.

Zdeněk Košťál

50 let od tzv. pražského jara

S odstupem 50 let od událostí v Československu roku 1968 lze odhadnout, kam by se vývoj ubíral, kdyby nedošlo ke vstupu pěti armád spojenců Varšavské smlouvy v srpnu onoho roku.

Jednalo se o upřímně míněné úsilí vylepšit a zdokonalit fungování socialistického zřízení? Chtěli protagonisté pražského jara vnést do strany a společnosti více demokracie v zájmu vyšší efektivnosti chodu hospodářství a větší iniciativy pracujících? Nelze vyloučit, že takové záměry v myslích mnohých mohly být.

V druhé polovině 60. let se poměry ve světě příznivě měnily. Svět se vzdaloval od hrůz světových válek a ubývalo střetů studené války tak vyhrocených jako berlínská a karibská krize. Nová nastupující generace chtěla žít klidněji, svobodněji a blahobytněji. Touha po změnách byla zjevná.

Na západě u obou břehů Atlantiku docházelo již v první polovině roku 1968 ke krvavým střetům, které vyvrcholily v květnu boji v Paříži. V USA byli zavražděni Martin Luther King a Robert Kennedy, vřelo to prakticky všude.

Československo si žilo svými skutečnostmi, které se odvozovaly od předchozích „osmičkových“ dat. Bylo po válce znovuobnovenou zemí uprostřed Evropy ve svazku se spojenci Varšavské smlouvy a členem hospodářského organizace RVHP. Charakter země určovalo socialistické zřízení založené na společenském vlastnictví výrobních prostředků. Vláda země vládla půdou, výrobními kapacitami, nerostným bohatstvím, vodními zdroji, bankovním systémem, dopravní infrastrukturou, vládla vším, co země vyprodukovala a měla. V očích třídního protivníka – vnějšího i vnitřního - to byl rozhodující zločin, kterého se lid socialistických států dopustil. Zvolil si společenský systém bez soukromého vlastnictví a vykořisťování.

Zásadním zvratem politického vývoje v Československu roku 1968 byl srpnový vstup spojeneckých vojsk pěti států Varšavské smlouvy na území země. Reformní proces, který mněl dát socialistickému zřízení tzv. lidskou tvář, byl ochromen a zvrácen. Spekuluje se, zda byl vůbec socialismus reformovatelný.

Polistopadový vývoj (1989), ve kterém se angažovali protagonisté pražského jara, zjevně dokázal, že tzv. demokratizace, reformování a lidská tvář byly jen kouřovou clonou pro restauraci kapitalismu.

Srpnový vstup vojsk roku 1968 nebyl nijak šťastnou událostí pro nikoho. Dějinnou skutečností však zůstává, že socialistické zřízení bylo v Československu zachráněno pro dalších dvacet let. Historickým absurdem je rovněž fakt, že to byli komunisté, kdo dokázal zachovat existenci Československa – hlavního životního odkazu Tomáše Garrigue Masaryka – po více jak 40 let.

Je nám vnucováno, že jsme se před skoro třiceti lety zbavili totality a nyní žijeme ve svobodě. Otevření země však bylo především svobodou pro kapitál. „Jak jsme se stali kolonií“ popsala dostatečně přesvědčivě Ilona Švihlíková ve stejnojmenné knize. Veškerý majetek země ovládl soukromý kapitál především zahraniční či tuzemský oligarchický. Vláda země, která ničím nevládne, je vazalem, jehož jedinou úlohou je zajistit bezpečné prostředí pro vyvádění zisku do zahraničí a jeho hromadění na účtech oligarchů. Tomu kdo ovládá majetek a měnu je jedno, kdo vládne (základní poučka otce Rothschilda).

Odkaz pražského jara 1968? Kdyby uspělo, byli bychom vazaly a kolonií o dvacet let dříve!

L. B.

K vítězství Sýrie nad terorismem

Odpověď člena zahraniční komise třídních odborů OS ČMS Martina Peče na otázku syrské tiskové agentury SANA ohledně vítězství Syrské arabské republiky nad terorismem

Dnes, ve chvíli mezi válkou a mírem v Sýrii, cítíme i u nás v České republice radost nad porážkou terorismu v této válce a pohnutí nad otřesnými ztrátami, které Sýrii postihly. Přes optimismus si ale na začátku dovolím být kritický k té části české společnosti, naštěstí minoritu, která si toto vítězství nepřála a které dnešní úspěchy leží jako kost v krku. Byla to česká politická pravice a oficiální média, která sehrála velmi negativní roli při formování názoru o dění v zemi od počátku údajné rebelie přes celou válku, konče smyšleným chemickým útokem a agresí trojice imperialistických zemí v dubnu tohoto roku. To pokládám za nutné připomenout, za podstatné nemlčet, protože jestli se za něco máme v Česku stydět, pak je to konformní politická scéna a prolhaná média. Ale jestli můžeme být na něco hrdí, pak jsou to naši čeští lidé, kteří naordinovaným bajkám neuvěřili.

Ti pokrytci, kteří psali o brzkém konci syrského „nedemokratického“ režimu a začátku jakési „demokracie“, se klaní před saúdskými fanatiky a tleskají, když Izrael páchá masové vraždy původních obyvatel země. Ti pokrytci, kteří chtěli úplně vymazat tradiční česko-syrské přátelství, se teď budou muset zpovídat ze svých vylhaných zpráv, ze svých stanovisek reálně podporujících státní terorismus, a především z toho, že to byli oni, kteří Česku ukradli jeho vlastní suverenitu. To je pravda, kterou nezamlčí ani vysílání režimní televize, kterému už nevěří skoro nikdo. Hanba padá na tu část českého politického spektra, která podvázaná sionismem tleskala utrpení syrského lidu a jako jed šířila smyšlenky, výmysly a donebevolající lži!

Syrské vítězství je vítězství nás všech, kteří věříme ve svobodu, suverenitu, mír a pokrok, je to vítězství nejen proti fundamentalismu a terorismu jako takovému, ale proti mezinárodnímu spiknutí, proti hegemonismu proamerické koalice, saúdského režimu a Izraele, který se teď třese strachy ze syrského postupu ke Golanským výšinám a z legitimní íránské vojenské přítomnosti.

Blíží se konec hrozných sedmi let války, které změnily tvář Blízkého východu, ale také posílily partnerství těch, kteří ve snaze rozhodovat o sobě sami kladou odpor imperialismu v dané oblasti: Sýrie, Íránu a libanonského Hizballáhu. Toto vítězství, které se velmi rychle blíží, je těžká rána pro saúdský středověký režim, který se teď zaměřuje na genocidu Jemenu, i pro Izrael, který si donedávna myslel, že je pánem situace.

Jedna věc je s příchodem vítězství jasná. Prezident Asad se stal nejmenovaným vůdcem arabské jednoty, suverenity a modernizace, navzdory zrádcům, zkorumpované Arabské lize i posluhovačům neokoloniálních velmocí, nadnárodnímu kapitálu a sionismu! Za 7 let se ze syrského prezidenta Asada stal opravdový nástupce prezidenta Násira a prezidenta Hafíze Asada ve věci arabské jednoty proti neokolonialismu a sionismu, za 7 let nezávisle myslící Arabové hledí k Damašku jako k majáku suverenity, jako dřív pohlíželi na Káhiru a následně na Tripolis. Syrské vítězství bude nový a šťastný začátek nejen pro Syřany, ale pro celý arabský svět po dlouhé noci započaté spiknutím nazvaným „Arabské jaro“ s jeho totálním rozvratem severoafrických zemí a explozí terorismu do ostatních oblastí. To skutečné „jaro“ začne teď v Sýrii!

Nejdůležitější hodina pro blízkovýchodní region, kdy se syrská vlajka vztyčí na posledním osvobozeném místě země, se blíží. Hegemonismus prohrál, prohrála aliance státního terorismu USA, Izraele a Saúdské Arábie, a zanedlouho musí z historické nutnosti prohrát i turecká agresivní rozpínavost, která nemá nic společného se zájmy utlačovaného tureckého lidu.

Mezinárodní spiknutí s cílem svrhnout legitimní syrskou vládu, zavést chaos a zničit syrskou svrchovanost, stálo více než 400 000 životů syrských lidí a asi 5 milionů uprchlíků ze země. To je obrovská daň, kterou syrský národ platí. Pro srovnání, Československo mělo 360 000 obětí druhé světové války. Je to katastrofa. Ale po každé sebedelší noci následuje den!

Co se týká české strany, pokud nemáme stát na straně agresora a na straně vývozu terorismu, musíme přehodnotit, kriticky přehodnotit, naše pochybné partnerství se Saúdy a s Izraelem. Obojí nás morálně i politicky poškozuje, obojí z nás dělá sluhy dvěma nejnechutnějším režimům planety. Saúdští fundamentalisté a izraelští rasisté by měli tvrdě zaplatit za to, co syrskému národu způsobili. Pokud má být poražen Islámský stát, pokud má být poražen terorismus, který světem prorůstá jako rakovina, tak musí být poraženy především tyto dva zvrhlé režimy.

Pokud by byla Česká republika skutečně nezávislá a ve svém rozhodování skutečně svobodná, hájila by i svobodu a nezávislost dalších zemí světa. Až se tak stane, navzdory EU, navzdory paktu NATO, navzdory USA a navzdory Izraeli, tak i my můžeme mluvit o vlastní nezávislosti, o vlastní suverenitě, odpovědnosti a o tom, že tato republika skutečně patří tomuto národu!

Totální vítězství syrského lidu a jeho spojenců nad terorismem a spiknutím je skoro zde, a pokud na něj chceme reagovat, pak posilme česko-syrské přátelství, posilme politickou spolupráci, ekonomickou spolupráci, kulturní výměnu a odpovězme na výzvu přestavby Sýrie!

Z diskuse na 3. zasedání ÚV KSČM 30. 6. 2018

(Dokončení ze s. 1)

Má to ale jeden háček, u veřejnosti jsme se opět blamovali.

Po jmenování vlády prezidentem ve středu v TV debatě politologů zaznělo:

Vojtěch Filip a jeho skupina je od počátku rozhodnuta vládu podpořit a nemá vlastně jiné požadavky, než personální. Tedy zastoupení svých lidí v dozorčích radách a jiných podobných postech. Je tam ale i druhá část, která klade důraz na ideové a hodnotové požadavky.

A o to jde!

Není ani tolik spor o směřování, varianty jsou jen horší. Jde o provedení, o preference, o priority!

Jde o to, jak naši pozici v tom handrkování a kšeftování **hodnotí veřejnost**! Co si o nás, o KSČM, myslí. Zda nám jde o trafiky, jak někteří říkají, anebo o lidi – a osobní či skupinové zájmy v tom nehrají naprosto roli. Vždyť my stále ještě neseme název „komunistická“.

Prof. Krejčí nedávno v rozhovoru pro Haló noviny řekl: Babiš nedělí lidi podle ideologie. Ani strany nerozlišuje podle programů. To jsou pro něho jen doprovodné rituální tanečky. Dělicí čáry v jeho pojetí politiky jsou: **má dáti**/**dal** a **přispěje**/**nepřispěje**.

Tedy takový malý handl v čistém provedení. Jde o to, zda přistoupíme na hru podle jeho pravidel.

Politolog Jan Kubáček při komentování jednoho z posledních průzkumů, ve kterém jsme dostali tuším 7,1 %, uvedl: Strany by se měly prezentovat **tématy**, ne **personáliemi**.

A my k těm svodům máme tak trochu tendenci, či alespoň si to o nás mnoho lidí myslí. A ta tendence, byť někomu vyhovuje, nás sráží **níž** a **níž**!

Třetí poznámka

Před pár dny ke mně dorazilo vyjádření jedné rozzlobené soudružky (vlastně ani nevím, zda jde o soudružku), která zaznamenala, že KSČM patří mezi spolupředkladatele úpravy zákona o registrovaných partnerstvích, v němž jsou dále posilována a rozšiřována práva homosexuálů.

Měli jsme „babinec“ a pohoršilo nás to všechny, napsala.

Myslím, že v řadách našich členů i voličů je to silně převažující názor.

Obecně o KSČM stále ještě panuje přesvědčení či povědomí, že je zastánkyní a ochránkyní **tradičních hodnot** a **normality**.

Dnes je převráceno vzhůru nohama skoro vše, co bylo utvářeno po staletí. A přichází to z Bruselu, pod patronací EU, EP. Média na to dohlížejí, aby vše šlo „správným směrem“.

Vždy ale platilo, že rodina je základ státu a manželství je svazkem mezi mužem a ženou. A jen v takovém plnohodnotném svazku se rodí a vychovávají děti!

Možná je to jen osobní iniciativa poslance J. Dolejše, který je prý v záhlaví uveden spolu s dalšími z jiných stran. Každopádně je žádoucí sdělit veřejnosti, **jaký názor** k této záležitosti má KSČM – a to ještě před volbami!

A na závěr ještě jednu tezi prof. Krejčího z již zmiňovaného rozhovoru: **nelze vyměňovat programové cíle za krátkodobé zisky**!

Naprosto s ním souhlasím!

Karel Klimša

Hamáček v Damašku

– trapnost, neprofesionalita a nevyužitá příležitost

Dost kriticky se na adresu syrské cesty ministra zahraničí a předsedy ČSSD Jana Hamáčka vyjádřil člen zahraniční komise třídních odborů OS ČMS Martin Peč. Hamáček na otočku navštívil Damašek, setkal se zde dokonce se syrským premiérem, ale hlavním účelem jeho cesty bylo pouze vyzvednutí dvou aktivistů německé neziskovky, kteří byli zadrženi kvůli porušování syrských zákonů. Podle Martina Peče jde o další nevyužitou příležitost pro česko-syrské sblížení a nastartování vyššího stupně spolupráce, včetně účasti na přestavbě Sýrie. Peč sdělil:

(Pokračování na s. 5)

Hamáček v Damašku - trapnost, neprofesionalita a nevyužitá příležitost

(Dokončení ze s. 4)

„Pokud byl účel cesty pouze vyzvednout dva pomatené aktivisty německé neziskovky, kteří se pokoušeli ilegálně přejít hranici z Iráku do Sýrie, pak je to opravdu trochu málo.

Já bych rád upozornil, že Jan Hamáček, coby ministr vnitra a zahraničí, což je docela zvláštní pozice, se na místě nesetkal se svým protějškem, jak píší zcela automaticky česká média, ale s předsedou vlády. To je čest. To je ale čest, které typicky nebylo využito. Hamáček vyzvedl dva chuligány, kterým jsme poskytli luxus letu v našem vládním speciálu, ale z jeho návštěvy nezbylo nic víc než toto gesto, naordinované zřejmě z Německa. Zase jsme pohořeli.

Nebudu rozebírat nemístnost Hamáčkovy poznámky o chemických zbraních atp. Myslím, že syrská strana je hodně velkorysá i přes dřívější pitomá prohlášení českého ministerstva zahraničí a českou přetrvávající servilitu k USA, paktu NATO a k Izraeli. Ale my jsme nedokázali nabídnout nic. Proč se Hamáček nepřipravil lépe? Proč neměla jeho cesta nějaký významnější význam, například posílení obchodní a kulturní spolupráce?

Velkorysost syrské vlády a prezidenta k České republice a také k jejím ekonomickým zájmům při přestavbě Sýrie je dostatečně známá. Bohužel podobně známá je i česká neschopnost reagovat na poptávku a snaha českých ministerstev tuto spolupráci brzdit, jak jen to jde.

Sýrie má zájem o naše specialisty a technologie. A český ministr tam jen přijede vyzvednout dva nějaké exoty, kteří si nebyli vědomi, že v Sýrii také platí nějaké zákony. To je opravdu dost málo.

Doufám, zbožně věřím, že jednou přijde doba politické odpovědnosti, že nebudeme věčně stát na špatné straně a že naším politickým mottem nebude pokrytectví a neschopnost. Mrzí mě, že nejen nedokážeme odpovídat na výzvy doby, ale že se nám daří se ještě docela dobře ztrapnit. Hamáčkova cesta nebyla žádným vítězstvím, ale jen další z řady našich proher.“

Před 70 lety – Klement Gottwald prezidentem

Před 70 lety byl zvolen prezidentem Československé republiky významný představitel pracující třídy obou našich národů, revolucionář, bojovník proti fašismu a kapitalismu Klement Gottwald. Tato vůdčí postava třídního boje pracujících proti buržoazii a reprezentant moskevského křídla našeho odboje v období 2. světové války nastoupila za všeobecného potlesku na Pražský hrad, aby na postu prezidenta republiky stanula osobnost symbolizující novou éru, éru vlády pracující třídy v naší vlasti. Ačkoli je jméno Klementa Gottwalda spojeno s výrazným zlepšením života pracujících, rozdrcením pravicového puče v únoru 1948 a s neústupným bojem proti vnitřním nepřátelům, bývalým kolaborantům, někdejším vykořisťovatelům, kteří žili z práce zbytku národa a s agenty zahraničních rozvědek, v nynějším neoliberálním režimu nahlížen v negativním světle a jeho jméno je haněno pomocí vymýváním mozků našim upadajícím školstvím a nepříliš kvalitními médii.

Necelých 5 let prezidentského úřadu v čele s Klementem Gottwaldem bylo poznamenáno extrémním vnitřním i vnějším tlakem v podobě sabotážních akcí poražených tříd i studené války a hrozby imperialistické agrese. Přesto, navzdory tak extrémnímu tlaku, je nutné zvláště s přihlédnutím k okolnostem hodnotit Gottwaldovu éru kladně.

V konfrontaci s množstvím nevkusných lží a urážek režimních kolaborantů, Koniášů a loutek vyplývá jediné: Pravda zůstane pravdou a je nadevše jasné, že by i dnes národ uvítal takového Gottwalda, který by z české země vymetl oligarchy, šmelináře a vlastizrádce.

Čím více bude jméno našeho prvního dělnického prezidenta haněno, tím více je jasné, že režimu diktátu oligarchie a kapitálu vadí nejen osobnost jednoho revolucionáře a komunisty, ale především jeho stále aktuální odkaz!

M. P.

Další zatýkání komunistů v Nepálu

V listopadu 2017 došlo v Nepálu před volbami do sněmovny reprezentantů (dolní komory parlamentu) k zatčení asi pěti set členů a sympatizantů Komunistické strany Nepálu. Většina byla po volbách propuštěna, někteří jsou však vězněni dosud a další zatčení přibývají.

Mluvčí a člen stálého výboru Komunistické strany Nepálu Khadka Bahadur Bishwokarma „Prakanda“ (bývalý ministr) a jeho osobní ochránce a osobní tajemník byli zadrženi policií 8. srpna, když se vraceli z venkovského shromáždění. Kromě nich byli zatčeni členové politbyra Krishna Dhakal, Padam Rai, Mohan Karki a Om Pun. Všichni bez jakéhokoli zdůvodnění. Vězněno je dalších více než 50 funkcionářů na okresní a provinční úrovni.

Situace je o to vážnější, že v Nepálu je vládnoucí a nejsilnější politickou stranou Nepálská komunistická strana (174 z 275 poslanců sněmovny reprezentantů a 42 z 59 poslanců národního shromáždění – horní komory parlamentu), která je svými komunistickými oponenty z KS Nepálu a dalších opozičních komunistických organizací považována za oportunistickou a reformistickou. Tato kritika je zřejmě oprávněná, jelikož Nepálská KS se hlásí k systému více stran a pokud je nám známo, Nepál zůstává pod jejím vedením naprosto kapitalistickým, s mnoha přežitky feudalismu. Anglická Wikipedie označuje Nepálskou KS za „středolevou až levicovou“, kdežto KS Nepálu za „krajně levicovou“.

Nepálská KS vznikla 17. 5. 2018 spojením KS Nepálu (sjednocené marxisticko-leninské) a KS Nepálu (maoistické centrum). Opoziční současná KS Nepálu vznikla sloučením několika stran v dubnu 2013. I přes tato slučování působí (dle anglické Wikipedie) v Nepálu 10 politických stran, které se považují za komunistické. Ve státě s téměř 30 miliony obyvateli. (To je relativně méně než v ČR, kde jsou registrovány na třetinu obyvatel čtyři KS.) Nepálská KS počet svých členů neuvádí. KS Nepálu se zmiňuje o asi sto tisících členech.

Příklad Nepálu názorně ukazuje, jak zhoubná je nejednota komunistického a pokrokového hnutí, které by se v zájmu lidu mělo semknout v boji za cíle národně demokratické a socialistické revoluce a rozejít se s kariéristy, kteří chtějí pod rudým praporem dělat buržoazní nebo dokonce feudální politiku.

Prokop Haken

P A N O R A M A

Trump: My taky zabíjíme

Pozoruhodný výrok amerického prezidenta připomněla jaksi mimochodem ČT24 ve zpravodajském bloku před jednáním prezidentů Ruska a USA v Helsinkách 16. července. Ten den se jí tam podařilo zaperlit vícekrát. Například host ČT24 Tomáš Klvaňa pár minut po skončení summitu řekl, že Trump vůbec nehájí zájmy USA a byl zvolen nelegitimně. Představitel STAN šel ještě dál, když prohlásil: „I demokratické volby mohou vynést do čela člověka, který není státníkem.“

Rekordní vedra možná působila i na komentátory. Ostražitost obhájců těch správných pravd polevila natolik, že do pořadu byl pozván i bývalý diplomat Jaroslav Novotný, jenž redaktory ČT šokoval vysvětlováním, že referendum na Krymu o nezávislosti na Ukrajině bylo v souladu s ukrajinskou ústavou i mezinárodním právem, na rozdíl od Kosova. Sankce Západu podle jeho názoru nebyly citelné a Rusko je díky jim dnes velkým vývozem pšenice. Nedivím se ovšem, že Jaroslav Novotný na rozdíl od ostatních hostů již nebyl pozván do dalších besed.

„Pořád ještě jsme se nedozvěděli, o čem že to v Helsinkách vlastně jednali, natož jestli se na něčem dohodli,“ píše v Parlamentních listech 26. 7. Tereza Spencerová a dodává: „Nemám představu, co všechno už stihla „rozstřílet“ protitrumpovská opozice a možná to netuší ani ona, protože nedostala ani šanci vyslýchat Trumpovu tlumočnici, která byla u rozhovoru s Putinem. V Senátu nic moc neprozradil ani ministr zahraničí Pompeo. Ovlivnili, neovlivnili, ovlivní, neovlivní... Spousta slov a kde nic, tu nic. Politici obecně, netýká se to jen Trumpa, mají čím dál častěji ve zvyku něco plácnout, protože vědí, že toho se média chytí. I u nás existuje spousta politiků, kteří jen melou a melou.“

Stejná autorka se 9. 8. vyjádřila ke smrti tří českých vojáků na misi v Afghánistánu: „Česko truchlí a politici prolévají krokodýlí slzy. Obzvláště mě fascinuje, když mluví o tom, že naši vojáci jsou v Afghánistánu kvůli boji proti terorismu. Bush po 11. září ukázal na Afghánistán a připsal teroristické útoky v New Yorku a Washingtonu Ál-Káidě, kterou si USA s Pákistánem za saúdské peníze zřídily k boji proti SSSR v Afghánistánu. Vedení Ál-Káidy se v té době zrovna nacházelo v Afghánistánu. V Kábulu tehdy vládli tálibové a nabídli Američanům, že Usámu vydají, ale Washington odmítl, stejně jako když už dříve nabízel vydat Usámu Súdán. Hlavní teroristé prostě museli být z Kábulu, aby existoval důvod k útoku a okupaci.

Když v roce 2016 nechala Obamova administrativa odtajnit klíčových 28 stran vyšetřovacího spisu o 11. září, ukázalo se, že tehdejší atentátníci, vesměs Saúdové, byli napojeni na saúdskou ambasádu ve Washingtonu a dostávali odtud i peníze. Ale protože Bushovic rodina se saúdskou královskou rodinou obchodovala a měla z toho miliardy, tak se ukázalo na „teroristy“ v Afghánistánu, kteří ale nikdy mimo své území neútočili. Ve výsledku tak dnes Západ včetně České republiky už 18 let bojuje proti „terorismu“, ale Tálibán pořád ovládá přes polovinu území a o zbytek se s různou intenzitou bojuje. „Válka proti terorismu“, kterou zahájil Bush a ostatní v ní pokračují, podle různých odhadů už stála životy 1,3 milionu lidí. Kolik mezi nimi bylo teroristů, nikdo neví. Pár určitě. Většinu určitě tvoří obyčejní civilisté. A je vcelku logické, že třeba po takové vybombardované svatbě, kterou si americké letectvo čas od času splete s nebožtíkem Usámou a jeho pobočníky, vyrůstají noví nepřátelé Západu.“

Kdyby u nás vládla skutečně svoboda, mohli bychom napsat, že současní čeští vojáci bojují na zahraničních misích jako žoldáci za cizí zájmy, zájmy kapitálu. Jelikož tomu tak není, neměli bychom si to ani myslet. Ze slov náčelníka generálního štábu generála Opata, že česká armáda chystá v Afghánistánu odplatu, ovšem mrazí.

Strašidlo komunismu

Jednání PS o důvěře vládě připomínající atletický maratón odhalilo bídu současné politiky v buržoazní republice. Poslanci za KSČM dali svůj hlas koalici oligarcha a zbankrotované ČSSD a umožnili její vládnutí, o němž nelze věřit, že bude v zájmu lidu. Sebevětší vstřícnost vedení KSČM „tolerující“ nejen vládu, ale i režim nastolený po převratu roku 1989, stoupencům kapitalismu ovšem nestačí. Jejich politické strany i média spustily masovou antikomunistickou kampaň jako obvykle plnou lží a výmyslů. Svědčí o jediném. Výrok Karla Marxe z roku 1848, že Evropu obchází strašidlo komunismu, neztrácí svou aktuálnost.

Ilja Jihlavský,
12. 8. 2018

70 let Korejské lidově demokratické republiky - 70 let vítězství v nejtěžších podmínkách

9. září 1948 vznikla Korejská lidově demokratická republika. Československo bylo jedním z prvních států, které ji uznaly, a navázalo s ní diplomatické vztahy 21. října 1948.

V letošním roce se KLDR stala nejdéle existujícím socialistickým státem v dějinách světa, o rok déle než SSSR (v letech 1922–1991), a brzy bude fungovat déle než Sovětské Rusko od VŘSR do dovršení kontrarevoluce. Ačkoli zastánci kapitalismu, oportunisté a všelijací pochybovači už od pádu sovětského bloku považují kolaps socialistické Koreje za nevyhnutelný, události v této hrdinné nezávislé zemi rozhodně nenasvědčují tomu, že by následovala příkladu bývalých socialistických států, které se v rozporu se zájmy vlastního lidu postavily na stranu imperialismu a války.

KLDR slaví 70 let své existence v epoše hrdých úspěchů dosažených v plnění závěrů 7. sjezdu Korejské strany práce, v éře zlepšení svého mezinárodního postavení po přelomových jednáních s nejvyšším vedením jižní Koreje, USA, Čínské lidové republiky a Ruska, na druhou stranu však i za trvající tragédie národního rozdělení, způsobeného obsazením jižní části Korejského poloostrova armádou USA v září 1945, až po kapitulaci Japonska. Zatímco Sovětská armáda odešla ze severní části Koreje již v prosinci 1948, američtí okupanti jih země dosud neopustili a ani Trumpova administrativa se k jejich odvelení nezavázala, povzbuzována k nátlaku na KLDR jihokorejskými konzervativci a militaristickým Japonskem. Zatímco výhrůžky vojenským útokem v důsledku proběhlých jednání oslabily, zůstávají v platnosti zločinné ekonomické sankce Rady bezpečnosti OSN, pro které hlasovaly i Ruská federace a ČLR, kromě nich sankce Evropské unie, USA, Japonska, jižní Koreje a další. Občané USA či jižní Koreje nesmějí navštívit KLDR bez zvláštního povolení svých orgánů, které se neuděluje téměř nikomu.

Rozvoj národního hospodářství

7. sjezd Korejské strany práce 6. – 9. 5. 2016 schválil pětiletý plán na léta 2016–2020 a vydal provolání *„Učiňme všestranný útok za úplné vítězství socialismu tím, že spustíme kampaň rychlosti Mallimy!“* (Mallima je okřídlený kůň, desetkrát rychlejší než Čchollima, který se stal symbolem stejnojmenného budovatelského hnutí 50. – 60. let.) U příležitosti sjezdu byly představeny nové výrobky těžkého průmyslu jako elektrická lokomotiva, rybářská loď, 5000tunová nákladní loď, traktor, nákladní automobil nebo autobus, vyvinuté vlastními silami a s původní technologií a surovinami.

Uvedu jen některé příklady všestranného rozvoje lidové Koreje od 7. sjezdu do současnosti. Podstatné je, že všech těchto vymožeností bylo dosaženo v centrálně plánovaném socialistickém hospodářství založeném na společenském vlastnictví výrobních prostředků, tvořeném vlastnictvím státním a družstevním, ve společnosti bez vykořisťování a kapitalistů. Ačkoli byly (a zřejmě musely být) učiněny některé ústupky kapitalistickému a „tržně socialistickému“ obklíčení, jako jsou zvláštní ekonomické zóny a společné podniky se zahraničními investory, nedošlo zde k privatizaci, obnově buržoazie a k výprodeji národního majetku do zahraničních rukou.

Předseda **Kim Čong Un** pravidelně cestuje po celé zemi včetně odlehlých ostrůvků a poskytuje terénní pokyny ve všech oblastech budování a obrany socialismu.

(Pokračování na s. 6)

70 let Korejské lidově demokratické republiky

(Dokončení ze s. 5)

Oceňuje dosažené úspěchy, ale také rozhodně kritizuje nedostatky.

Podniky **těžkého průmyslu** jsou udržovány a postupně modernizovány tak, aby zajišťovaly všestrannou soběstačnost. Široce se uplatňuje hnutí pracovního novátorství. Společné setkání představitelů stranických, státních, hospodářských a vojenských orgánů, které se konalo v květnu 2016, vyhlásilo 200denní kampaň věrnosti, která přinesla průlom v realizaci pětiletky. Průmyslové odvětví překročilo cílové hodnoty hrubé průmyslové produkce pro kampaň o 19 % a tisíce továren a podniků překročily své roční ekonomické plány v předstihu.

Byl dokončen robotizovaný vzorný systém výroby korejského stylu a výrobní technologie elektrody pro elektrickou obloukovou pec UHP a byla vyřešena řada technických problémů, což bylo nutně potřebné nové posílení ekonomiky země. Hrubá hodnota průmyslového výkonu za první čtvrtletí roku 2017 se zvýšila téměř o polovinu oproti stejnému období roku 2016. Hrdinný pracovní tým vedený Ko Kjong Čchanem na šachtě „5. dubna“ dolu Kumgol důlního komplexu Komdok splnil svůj roční plán těžby rudy pro rok 2017 na 101,5 % již v předvečer Dne slunce (15. dubna). Mnoho pracujících plní již ke Dni slunce své roční plány a plány pro první pololetí a jejich počet se zvyšuje.

Zlepšení v **energetice** přinesla nová vodní Armádně-lidová elektrárna Kumjagang, urychlena byla výstavba vodní Orangčchonské elektrárny a výrobu zvyšují i tepelné a sluneční elektrárny.

Stavebnictví předalo roku 2016 druhou etapu nové promenády řeky Tedong v Pchjongjangu. Na přelomu srpna a září 2016 došlo k těžkému poškození mnoha oblastí země povodněmi. Následovala rychlá a dobře zorganizovaná kampaň obnovy zasažených oblastí, ve které byly předány celé vesnice nových poschoďových bytových i přízemních rodinných domů s náležitou infrastrukturou pro více než 11 900 rodin. Stejně jako v ostatních případech i tyto domy a byty byly obyvatelům poskytnuty zdarma.

Rozsáhlá výstavba probíhá v turistické oblasti Wonsan – Kalma a v Samčijonském kraji. Dělnice pchjongjangské Přádelny Kim Čong Suk využívají od ledna 2017 novou ubytovnu. V dubnu 2017 se začali pedagogové a vědci z **Kim Ir Senovy** univerzity a evakuovaní obyvatelé z dřívější zástavby, která byla zbořena, stěhovat do nových bytů na ulici Rjomjong v Pchjongjangu. Soubor architektonicky jedinečných až sedmdesátipatrových mrakodrapů je kromě bytových jednotek tvořen občanskou vybaveností a doplněn zelení.

Lehký průmysl byl obohacen mj. Továrnou na mýdlo Rjongaksan (2016), modernizovány byly Pchjongjangská a Sinuidžuská kosmetická továrna. Rozvíjí se výroba moderní elektroniky, např. televizorů s tekutými krystaly Arirang a Potonggang, včetně zakřivených a 3D televizorů, dále dotekových telefonů Arirang, počítačů Pjolmuri či USB disků Potonggang. Velkého pokroku ve vývoji dosáhl Úřad informačních technologií.

V **dopravě** zahájily v listopadu 2016 v Pchjongjangu provoz solárně poháněné trajekty. V květnu 2017 byla otevřena lodní linka Rason – Vladivostok a v říjnu začal jezdit 320tunový trajekt po řece Tedong. Letecký dopravce Air Koryo začal v březnu 2017 létat do čínského Tantungu. Byla zavedena bezplatná taxislužba pro zdravotně a tělesně postižené. V květnu 2018 byla otevřena železniční trať Koam – Tapčchon s mostem přes moře.

Kumsongský traktorový závod a Automobilový komplex Sungri zahájily výrobu nových strojů pro nákladní dopravu a zemědělské práce. Ústav elektronického zboží vyvinul LED světlomety pro lokomotivy, které se široce rozšířily. Byl modernizován Pchjongjangský trolejbusový závod, který začal počátkem roku 2018 vyrábět nové typy trolejbusů Čchollima. Novinkou ze srpna je tramvaj z dílny pchjongjangského podniku Autobusové opravny. V červnu 2018 proběhla jednání mezi představiteli severu a jihu Koreje o spolupráci v oblasti železniční a silniční dopravy. V současnosti přes demarkační linii žádná osobní ani nákladní doprava neexistuje.

Z oblasti **zemědělství** a potravinářství stojí za zmínku např. nová továrna na výrobu kimčchi (kvašeného zelí) Rjugjong, Pchjongjangská houbová farma (2016), Sunčchonská sumčí farma, Samčijonská továrna na bramborovou mouku (2017), Výzkumný ústav ovocnářství Akademie zemědělských věd v Sukčchonu (2018). Rozšířen byl Songdowonský potravinový závod, Továrna č. 525 Korejské lidové armády a jiné. Byl vyšlechtěn nový druh masitého a vysoce výživného piskoře (sladkovodní ryby).

Velká pozornost je věnována péči o **životní prostředí**, zejména boji proti povodním a suchům a obnově lesů, jak o tom svědčí opakované návštěvy nejvyššího vůdce v lesních školkách. Řada z nich byla postavena nově. Např. nová Lesní školka č. 122 Korejské lidové armády produkuje dvacet milionů sazenic stromů ročně. Roku 2016 byla dokončena rekonstrukce Přírodopisného muzea a Ústřední zoologické zahrady. Na řekách a potocích v Pchjongjangu byly vytvořeny plovoucí zahrady, které napomáhají k čištění vody a zároveň zkrášlují hlavní město.

V oblasti **zdravotnictví** bylo dosaženo předání Ústřední oční nemocnice Rjungjong, továrny na lékařský kyslík, továrny na injekční stříkačky v r. 2016 a sanatoria pro válečné veterány v Rasonu v březnu 2017.

Služby byly obohaceny mimo jiné Pchjongjangskou sushi restaurací v září 2016 a Pchjongjangskou rybí restaurací Tedonggang v červenci 2018. V srpnu 2016 se uskutečnil Pchjongjangský pivní festival Tedonggang. Pravidelně se konají soutěže ve vaření a výstavy jídel.

V oblasti **kultury** Národní divadlo v červenci 2016 uvedlo nové revoluční drama „Následujíce prapor vítězství“ a velký ohlas vzbudil v létě téhož roku film „Příběh mého domova“, soudobé drama o „dívce-matce“, nezištně se starající o sirotky, a v listopadu historický film „Vysokoškolský diplom“ o prvních absolventech **Kim Ir Senovy** univerzity.

R. 2016 byl v Pchjongjangu vybudován Ústřední dům třídního vzdělávání a otevřeno Revoluční muzeum uměleckého studia Mansude, o rok později otevřeno Muzeum Revoluční školy Mangjongde a přestavěno Revoluční muzeum Kosančin.

Zejména u příležitosti významných výročí a úspěchů v budování a obraně se na řadě míst konaly koncerty Státního zasloužilého sboru, skupiny Moranbong a dalších předních uměleckých souborů. K pravidelným mezinárodním jarním uměleckým festivalům přátelství přibyl v dubnu 2018 první ročník Pchjongjangské mezinárodní pěvecké soutěže. Populární jsou zimní výstavy ledových soch, zpravidla s budovatelskou tématikou. Stále vznikají nová umělecká díla všech žánrů, národní formou a socialistická obsahem. Jen za dva týdny ledna 2018 vzniklo více než 150 nových revolučních básní v odezvě na novoroční projev maršála **Kim Čong Una**. Umělci pravidelně agitují přímo na pracovištích k budovatelskému nadšení a větším výkonům. Je vedena rozhodná kampaň proti buržoazní kultuře a způsobu myšlení. Jejich pronikání je i technicky účinně bráněno.

Prvořadým úkolem je **výchova nových generací**, kde hlavní roli hraje Korejský svaz dětí (pionýrská organizace) a Kimirsensko-kimčongilský svaz mládeže, jejichž členy jsou všichni občané v příslušném věku. Roku 2016 byl zrekonstruován dětský tábor Mangjongde a zahájena přestavba dětského tábora „6. prosince“ v provincii Kangwon. Byla postavena Pchjongjangská základní škola pro sirotky a Pchjongjangská střední škola pro sirotky (2016), 3. budova **Kim Ir Senovy** univerzity, park pro výuku dopravních předpisů v Pchjongangu – Rjonmot-dong, Dětský palác v Herjongu a modernizován Pchjongjangský pedagogický institut (2017).

V srpnu 2016 se uskutečnil 9. sjezd **Kim Ir Senova** socialistického svazu mládeže, který změnil název organizace na Kimirsensko-kimčongilský svaz mládeže, a v červnu 2017 8. sjezd Korejského svazu dětí. Poctou pracující mládeži se stal pomník u Pektusanské elektrárny hrdinné mládeže v prosinci 2016. Velké úsilí je věnováno rozvoji talentu dětí v jejich mimoškolních aktivitách v domech dětí a mládeže, jako je Pchjongjangský palác studentů a dětí nebo Palác školáků Mangjongde.

Na 31. olympijských hrách v r. 2016 získali **sportovci** KLDR sedm medailí včetně dvou zlatých (v ženském vzpírání a mužském přeskoku). První ceny a další významná ocenění sklidily na mezinárodních soutěžích fotbalistky, zápasnice, gymnasté, tchekwondisté, džudisté, maratonci, vzpěrači, kulturisté, vojenští pětibojaři, potápěči a další. Celý svět zaujala účast sportovců, povzbuzujícího týmu a umělců KLDR na 23. zimních olympijských hrách v jihokorejském Pchjongčchangu v únoru 2018. V březnu maršál **Kim Čong Un** přijal předsedu Mezinárodního olympijského výboru Thomase Bacha.

Domácí i zahraniční příznivce letectví a parašutismu zaujal Wonsanský vzdušný festival v září 2016. V říjnu 2016 byla dokončena rekonstrukce **Kim Ir Senova** stadionu. V lednu 2018 bylo otevřeno lyžařské středisko Kanggje. V celé společnosti je kladen důraz na sport, což se projevuje např. pravidelnými masovými sportovními soutěžemi zaměstnanců různých odvětví.

Národní obrana

K nejvýznamnějším počinům v **národní obraně** patřilo po 7. sjezdu odpálení strategické balistické rakety středně dlouhého doletu země-země Hwasong-10 v červnu 2016, střelba balistické rakety z ponorky v srpnu téhož roku, zkušební jaderný výbuch k posouzení síly nově vyvinuté jaderné hlavice a pozemní testy raketového motoru v září 2016 a březnu 2017, zkušební odpálení balistické rakety středně dlouhého doletu země-země Pukguksong-2 v únoru a květnu 2017, balistické rakety středního doletu Hwasong-12 a nového typu protiletadlového zbraňového systému v květnu, srpnu a září 2017, mezikontinentální balistické rakety Hwasong-14 v červenci 2017, dokončení vodíkové bomby v září 2017 a střelba mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15 v listopadu 2017.

Celý svět si povšiml také velkých vojenských přehlídek na **Kim Ir Senově** náměstí u příležitosti 105. výročí narození velkého vůdce 15. 4. 2017 a 70 let Korejské lidové armády 8. 2. 2018.

Na 3. plenárním zasedání 7. ÚV KSP 20. dubna 2018 předseda **Kim Čong Un** konstatoval úspěšné završení současného rozvoje obou front – ekonomické výstavby a jaderného ozbrojení, který byl stanoven v březnu 2013. *„Byl úspěšně završen boj korejského lidu, který si tvrdě utahoval opasky, aby získal mocný cenný meč na obranu míru a pevnou záruku pro naše potomky, aby se mohli těšit nejdůstojnějšímu a nejšťastnějšímu životu na světě,“* řekl a dodal, že pro KLDR není nutný žádný další jaderný test ani test balistických raket vzhledem k tomu, že procesy vývoje jaderných zbraní byly dokončeny. Vyzdvihl mírumilovný postoj KSP pozitivně přispět k budování světa bez jaderných zbraní v souladu s touhou lidstva, za předpokladu, že je moc KLDR postavena na požadovanou úroveň a stala se schopnou spolehlivě zaručit bezpečnost státu a národa. Vytyčil nové bojové heslo *„Dále urychleme pokrok naší revoluce soustředěním veškerého svého úsilí na socialistickou ekonomickou výstavbu!“*

24. května 2018 bylo odstraněno severní jaderné testovací stanoviště za přítomnosti novinářů z Číny, Ruska, USA, Británie a jižní Koreje.

Mezinárodní vztahy

9. května jednal v Pchjongjangu s maršálem **Kim Čong Unem** ministr zahraničních věcí USA Mike Pompeo a 12. června 2018 se v Singapuru poprvé v dějinách setkali nejvyšší představitelé KLDR a USA. Jádrem společného prohlášení **Kim Čong Una** a Donalda J. Trumpa je stručné oznámení, že *„KLDR a USA budou spolupracovat na vybudování trvalého a stabilního mírového režimu na Korejském poloostrově“* a že *„potvrzujíc Pchanmundžomskou deklaraci (severu a jihu Koreje) ze dne 27. dubna 2018 se KLDR zavazuje pracovat na úplném odstranění jaderných zbraní z Korejského poloostrova.“*

KLDR nezačala jednat s USA s prázdnýma rukama, ale jako jaderná mocnost. Prohlášení mluvčího Ministerstva zahraničních věcí KLDR ze 7. července uvádí v souvislosti s proběhlými rozhovory na vysoké úrovni mezi KLDR a USA o uplatnění závěrů singapurského summitu, že *„americká strana přišla jen s jednostrannou a gangsterskou poptávkou po denuklearizaci, přičemž neustále jen vyzývá ke kompletní, ověřitelné a nezvratné denuklearizaci, jejímu schválení a ověření, což je v rozporu s duchem summitu v Singapuru a rozhovory. (...) Spojené státy se smrtelně mýlí, pokud si myslí, že KLDR bude nucena pokorně přijmout požadavky, které odrážejí jejich gangsterský nápad.“*

Nezapomínejme, že ještě v květnu 2018, jako výsměch jihokorejských reakcionářů dubnové *Pchanmundžomské deklaraci o míru, prosperitě a znovusjednocení Korejského poloostrova*, se napříč jižní Korejí uskutečnilo společné letecké cvičení USA a jižní Koreje „Max Thunder 2018“ pro nácvik preventivního leteckého úderu proti KLDR. Po singapurském summitu byla podobná cvičení pouze pozastavena, aniž by byl odvolán jediný voják a zničena jediná zbraň.

Po jednáních s Trumpem v Singapuru provedl v červnu 2018 maršál **Kim Čong Un** dvoudenní návštěvu Číny a setkal se se Si Ťin-pchingem a dalšími vedoucími představiteli. Ve stejné době předseda prezídia Nejvyššího lidového shromáždění Kim Jong Nam jednal v Moskvě s Vladimírem Putinem. Tomu předcházelo setkání **Kim Čong Una** 31. května v Pchjongjangu s ruským ministrem zahraničních věcí Sergejem Lavrovem.

Podstatné zlepšení vztahů KLDR s ČLR je patrné už z proběhlých předchozích návštěv **Kim Čong Una** v Číně a setkání se Si Ťin-pchingem 25. – 28. března a 7. – 8. května 2018 a jednání čínského ministra zahraničí Wang I s **Kim Čong Unem** v Pchjongjangu 3. května.

Jednání na vysoké úrovni vedla KLDR v letech po 7. sjezdu KSP např. i se Švédskem, Švýcarskem, Singapurem, Mongolskem, Íránem, Kubou a Venezuelou. KLDR je aktivním členem Hnutí nezúčastněných. KSP se účastní mezinárodních setkání komunistických a dělnických stran.

Korejský socialismus funguje

V roce 70. výročí vzniku KLDR musí být jejím příznivcům i odpůrcům patrné, že socialismus korejského stylu funguje a že se plně osvědčila myšlenka *čučche* (člověk je pánem všeho a rozhoduje o všem) věčného prezidenta **Kim Ir Sena** a politika *songun* (armáda na prvním místě) věčného generálního tajemníka **Kim Čong Ila** a jejich důraz na absolutní soběstačnost. Předseda **Kim Čong Un** vytyčil úkol uvést celou společnost na principy *kimirsenismu-kimčongilismu*.

Zatímco různé pokusy o liberalizaci a konvergenci socialismu s kapitalismem v jiných zemích vedly buďto k otevřené kontrarevoluci nebo k obnově tržního hospodářství pod vedením vládnoucích komunistických stran se všemi krizovými jevy vlastními kapitalismu, korejský socialismus se udržel silou prosazení jednomyslné jednoty, železné disciplíny, ozbrojení všeho lidu a přeměny celé země ve vojenskou pevnost. Díky tomu zajišťuje všem 25 milionům svých občanů i v těžké mezinárodní situaci sociální výdobytky nemající ve světě obdoby a navíc hodnotný a šťastný život v duchu socialistické morálky a kolektivismu. Žádná vnitřní opozice zde, na rozdíl od všech ostatních (deklaratorně) socialistických zemí, neexistuje, nemluvě ani o nepokojích či terorismu. Porovnání lidové Koreje s ostatními socialistickými a bývalými socialistickými státy rovněž dokazuje, jak velký význam má úcta k revolučním tradicím a revolučním předchůdcům a předávání revoluce z generace na generaci a jak na celé čáře selhala revizionistická snaha o poplivání revolučních vůdců pod záminkou kritiky takzvaného „kultu osobnosti“.

Jak řekl soudruh **Kim Čong Un** na 7. sjezdu Korejské strany práce, *„lid vybavený revoluční ideologií strany, jednomyslně kolem ní sjednocený a ozbrojený mocnými zbraněmi, tvoří nejmocnější hybnou sílu revoluce, a svatá věc takového lidu je vždy vítězná.“*

Leopold Vejr

Stanovisko OS ČMS ke smrti tří českých vojáků v Afghánistánu

S pocity smutku jsme přijali zprávu o úmrtí třech českých vojáků zahraniční mise AČR v Afghánistánu. S naší upřímnou soustrastí pozůstalým nad smrtí jejich blízkých, která byla způsobena sebevražedným atentátníkem, uvádíme své politování nad naprosto zbytečným koncem třech českých životů ve vzdálené zemi. Dlouhodobě pokládáme českou účast na zahraničních misích za odporující českému národnímu zájmu, za morálně nevhodnou vzhledem k cílům paktu NATO, a kromě naprosto zbytečných výdajů především nebezpečnou pro naše vojáky, jejichž povinnosti se mají nacházet uvnitř republiky. Úlohou naší armády není podílet se na okupacích, jakou mise v Afghánistánu reálně je. Afgánský lid má jediný zájem, a to svou nezávislost bez okupantů. Pokud hovoříme o problémech Afghánistánu s fundamentalismem a terorismem, je to historická vina Spojených států a jejich dlouhodobého cvičení a vyzbrojování mudžahedínů. Tato mise trvá 17 let, nepřinesla jediný výsledek, ukázala jen slabiny politiky paktu NATO a okradla náš národ o životy českých vojáků.

Co se týče probíhající účasti na zahraničních misích, z této situace neviníme příslušníky české armády, kteří plní rozkazy, ale dlouhodobé politické selhání pramenící ze servility české reprezentace paktu NATO, z její bezpáteřní ochoty naprosto zbytečně obětovat české životy při agresích a okupacích vedených touhou Spojených států a jejich spojenců po hegemonii. Členství v NATO dostalo včera další protiargument, ten nejpádnější, protože šlo o lidské životy. Záruka míru a suverenity není uvnitř paktu NATO, ale mimo něj!

Tisková zpráva Světové odborové federace k požárům v Řecku

Světová odborová federace vyjadřuje svou solidaritu s rodinami obětí požárů v Aténách, které dosud způsobily ztrátu života 74 osob.

Při příležitosti ztráty lidských životů v každé části planety buď z důvodu požárů, záplav, zemětřesení nebo extrémně horkého a chladného počasí, mezinárodní hnutí odborových svazů zdůrazňuje velkou odpovědnost vlád, protože v důsledku politik úspornosti a privatizace, zůstávají občané, většinou ti nejchudší, nechráněni.

Tváří v tvář těmto vládním politikám, které mají v centru svého kapitalistického zájmu zisk, a nikoliv ochranu obyčejných lidí, vyzýváme militantní odborové svazy z celého světa, aby posílily tlak, kterým od státních orgánů vyžadují, aby přijaly opatření a prostředky na ochranu proti požárům, záplavám, zemětřesením a při uplatňování zdravotních a bezpečnostních podmínek na pracovištích.

Světová odborová federace podporuje iniciativy řeckých třídních militantních odborů PAME a všech militantních odborových svazů Řecka, které svou činností a postavením stojí na straně obětí požárů v hlavním městě Řecka.

Světová odborová federace podporuje snahy hasičů, mnoha pracovníků a dobrovolníků, kteří bojují s požáry.

Přejeme 172 zraněným, kteří jsou nyní hospitalizováni, plné a rychlé zotavení a ať se brzy připojí ke svým rodinám.

K prohlášení solidarity se připojily členské odbory SOF v České republice – Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (www.stavkuj.cz).

Allepo: Produkce v průmyslové zóně se rychle obnovuje

Al-Arqoub je jednou z nejstarších a nejdůležitějších průmyslových zón v provincii Aleppo. Během desetiletí se stala vyhlášenou nejen v Sýrii, ale i v celém regionu.

Průmyslová zóna Al-Arqoub byla založena v roce 1937 a představuje originalitu průmyslu v Aleppu v mnoha odvětvích. Zahrnuje různá průmyslové odvětví, jako je textil, potravinářství, strojírenství a chemické látky, kromě mnoha dalších obchodů a dílen.

„Počet průmyslových zařízení před válkou v Sýrii činil 2 300 zařízení, která zaměstnávají 18 tisíc pracovníků“, uvedl ředitel průmyslové zóny Tayseer Darkelt a dodal, že v důsledku krize kleslo toto číslo na 1200.

Objasnil, že po obnovení bezpečnosti a stability v Aleppu se průmyslový okruh opět přesunul a zařízení v zóně al-Arqoub začala znovu vyrábět. Reportéři tiskové agentury SANA procházeli touto oblastí a zjistili, jaké je odhodlání zaměstnanců průmyslu, a jak se zařízení a továrny obnovily a vrátily do výroby, přispívající národnímu hospodářství.

Textilní průmysl představoval více než 50 % průmyslu v průmyslové zóně al-Arqoub a jeho výrobky byly vyváženy do evropských a arabských zemí díky jejich vysoké kvalitě a příznivým cenám.

Aleppo si udržuje své postavení jako ekonomické centrum Sýrie. Terorismus nebyl schopen podkopat jeho vytrvalost navzdory snahám potlačit jeho ekonomickou výkonnost a zničit továrny a infrastrukturu.

K informacím o obnově výroby ve jmenované průmyslové zóně se vyjádřila i česká členská organizace Světové odborové federace:

„Rád bych pogratuloval k tak rychlé obnově výroby v této zóně i v celé provincii. Je to vynikající krok přispívající k poválečné obnově Sýrie. Rychlost regenerace výroby je obdivuhodná. Osobně mám zkušenost se syrskými textilními výrobky, které mají vynikající kvalitu a pro své ceny by byly ideální pro dovoz i do naší země, která naopak může nabídnout vyspělé technologie. Co je ale zvlášť podstatné, to jsou podmínky pracujících, kteří jsou z velké části organizováni v našich partnerských syrských odborech GFTU. Tato organizovanost, vysoká péče o pracující a jejich výhody v tak extrémních podmínkách jako je válka a boj s terorismem, je chvályhodná. A stejně důležitá je i výchova a vzdělávání odborářských kádrů, věc, kterou zde po rozpadu ROH musíme ještě dlouho dohánět. Obecně bych byl velmi rád, kdyby i tato zpráva, která dává jasnou odpověď na otázku stability země, byla inspirací pro českou ekonomickou spolupráci a spoluúčast při přestavbě Sýrie,“ sdělil Martin Peč, člen zahraničního výboru českých třídních odborů OS ČMS.

SOF odsuzuje nové agrese Izraele proti Palestině

Světová odborová federace, která je militantním hlasem více než 92 milionů pracujících pěti kontinentů, vyjadřuje svou internacionalistickou solidaritu s dělníky a lidem Palestiny a odsuzuje nová agresivní opatření Izraele, která vyvíjejí ještě větší tlak na lid Palestiny.

Mezi tato opatření patří pozastavení přepravy pohonných hmot a plynu do pásma Gazy z hraničního přechodu „Kerem Shalom“, jakož i další omezení přístupu palestinských rybářů do rybářské zóny jejich regionu.

Po nedávném otevření velvyslanectví USA v Jeruzalémě a vraždě více než 130 palestinských občanů a zranění tisíců dalších izraelskou armádou izraelský stát eskaluje svou agresi v rámci širších rivalit mezi imperialistickými centry regionu.

V tomto směru dnes izraelský parlament (Knesset) hlasoval za rasistický zákon, který uznává Izrael jako výlučně hebrejský stát a vyvolává velké rozdíly proti jeho arabskému obyvatelstvu.

SOF pokračuje ve své pevné podpoře a solidaritě pro ukončení izraelské okupace a apartheidu proti Palestině a pro uznání svobodného státu Palestiny v rámci hranic z roku 1967 a východního Jeruzaléma jako svého hlavního města.

Sekretariát SOF

K prohlášení se připojila i česká členská organizace Světové odborové federace, Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (www.stavkuj.cz).

Nedorozumění nad DIALOGEM*otázky*odpovědi?

(*Několik poznámek k článku v Severočeské pravdě*)

Severočeské pravdě „nesedlo“ kritické zaměření našeho listu „Dialog“ (květen-červen) k výsledkům X. sjezdu KSČM. Hned úvodem se její článek s údivem zaměřuje na heslo titulní stránky: „ODMÍTÁME VÝSLEDKY X. SJEZDU KSČM!“. Nastoluje otázku, kdo to odmítá?

Ano, **jsme komunistickým listem**, snažícím se být platformou názorů všech **marxisticko-leninsky orientovaných**, zaměřených a přesvědčených komunistů. Ať jsou v KSČM, KSČ a především v mládežnických komunistických organizacích – SMKČ a KSM, včetně všech neorganizovaných komunistů „na vlastní noze“.

V článku se tvrdí, „*Dialog je komunistický list, jak se praví v hlavičce i tiráži, tedy **pravděpodobně** vydávaný komunisty.“* Proč ono slovo pravděpodobně? V něm je zcela jasně vyjádřena pochybnost o tom, že složení RRD je komunistické. Autor těchto řádků bezesporu řadu let ví, že jsme komunisté, kdy naprostá většina z nás byla donedávna nejen členy KSČM, ale i Marxisticko-leninského odborného klubu. Dnes je nás komunistů z řad KSČM (právě pro oportunistickou politiku nejvyšších představitelů strany) žel jen polovina!

V článku je rovněž uvedeno „*Vychází mně z toho nakonec, že výsledky X. sjezdu odmítají komunisté – nečlenové KSČM. Členové KSČM podle stanov musí rozhodnutí nejvyššího orgánu přijmout a nemohou ho odmítat.“* Ale proč by, v současných podmínkách ve straně, nemohli? Mohou a dnes dokonce **musí**, aby sdělovali ostatním svá kritická stanoviska!

Dále je v článku uvedeno: „*Jinou otázkou je, co se vlastně odmítá. Sjezd řešil pouze personální obsazení funkcí a jiné výsledky nepřinesl.“* Právě toto je to špatné, co je třeba ODMÍTNOUT! Sjezd se nezabýval tím, čím by zabývat se především měl – volebními výsledky, programovým směřováním spojeným s přípravou na komunální volby atd. A to bylo vedením strany a dalšími funkcionáři ignorováno. Ti, kteří byli již dlouhodobě kritičtí k Filipovu vedení KSČM, nemohou udělat nic jiného než odmítnout celkový, vskutku nekomunistický přístup tohoto vedení – ač tento přístup prošel projednáním „patřičnými orgány“ této strany! A to žel, k ostudě komunistického hnutí, neboť nebyla respektována pravidla seriózního, komunistického jednání.

Na závěr je v určitém rozporu s předchozím přístupem uvedeno: „*Poněkud úsměvné je „upevňování komunistického charakteru strany“. KSČM komunistický charakter ztratila, a tudíž není co upevňovat. Pokud se někde ještě nějaké zbytky udržely, s tímto vedením pravděpodobně zajdou. Pokud se obecně týká komunistů, mezi které se i já počítám, nikoliv upevňování neexistujícího charakteru KSČM, ale obroda komunistického hnutí není ztracená, jak to říká známá píseň: „I kdybychom padli všici, vstanou noví bojovníci!“ Jak nám rovněž sděluje **Dialog**, oni tací jsou. Jen se nemohou ještě prosadit. Nemají zatím podporu a jejich možnosti ji získat jsou značně omezené. **Vidí ale věci tak, jak skutečně jsou, jak dokazují svým článkem Ke sjezdu KSČM** (...), **s jehož obsahem bez výhrad souhlasím.**“*

A to je to, oč nám šlo a jde, neboť **právě tento článek – stanovisko KSM — byl a je i naším stanoviskem!**

Pro jasnost a srozumitelnost, aby nedocházelo k nedorozuměním, měli jsme k tomu článku konkrétně dodat, že toto stanovisko je právě i **NAŠÍM STANOVISKEM.**

Zdeněk K.

Konference o odkazu časopisu DAV

V sobotu 30. června se konala konference a diskuse o historickém odkazu DAVu.

Prvorepublikový kolektiv komunistů sdružených kolem časopisu DAV představoval velmi důležitý zdroj osobností, kulturní i politické síly pro rozvoj slovenského a potažmo československého komunistického hnutí. Hlavními osobnostmi tohoto kolektivu byli Vladimír Clementis, Daniel Okáli a Andrej Sirácky. Spolupracovníků však bylo mnohem více. Mezi nimi byli i Gustáv Husák, Laco Novomeský, Julius Fučík nebo Ivan Olbracht. Na práci prvorepublikových davistů navazuje činnost dnešního kolektivu nazvaného DAV DVA. K připomenutí práce prvorepublikových davistů v roce stého výročí od vzniku Československa byla uspořádána v sobotu 30. června konference v Bratislavě.

Přednášejícími byli politoložka Mgr. Jana Sivičeková, historik Mgr. Ivan Luljak a publicista Ing. Juraj Janošovský. Mezi hosty konference jsme viděli i syna Daniela Okáliho a vzdálenou neteř Laca Novomeského. Za KSM byli přítomni dva členové jeho vedení.

Na konferenci zazněly i netradiční pohledy na československé dějiny. V politologické části byl zmíněn rozdíl v chápání internacionalismu u socialistické avantgardy a socialistických realistů, jejichž konflikt vyvrcholil v padesátých letech 20. století. Historická část přednášky upozornila na vývoj prvorepublikových zákonů, které měly v kontrastu k zaniklému Rakousku-Uhersku dát vzniknout sociálnímu státu. Ale již po prvních letech doznaly novelami tolik škrtů a úprav, že se změnily ve velmi silný nástroj buržoazie k podrobení pracujících způsobem, který byl v některých ohledech tvrdší než předchozí způsoby zaniklého mocnářství. Byly vysvětleny ústupy z podpory v hmotné nouzi již v prvních letech existence Československé republiky i dokumentovány policejní a kriminální postupy proti hladovým stávkám. Ze slovenských příkladů je asi nejviditelnější událost v Košútech z roku 1931, kdy zásah tehdejší československé policie bez přehánění připomínal chování jednotek SS z druhé světové války. Bylo upozorněno na obrovský kontrast mezi lživou glorifikací života v období prvorepublikového Československa v dnešních médiích a realitou tehdejšího obyvatelstva, zejména toho v regionech.

Ve vztahu k samotným davistům první i druhé generace, tedy prvorepublikovým a dnešním, byly zmíněny podobnosti a rozdíly v politickém postavení. Lukáš Perný ukázal příklady prvorepublikové cenzury, kdy v tištěné verzi DAVu chyběly články a přímo ve výtiscích byly místo původního textu bílé plochy. Rozdíl mezi cenzurou první republiky a dnes spočívá zejména v oficialitě této cenzury. Zatímco první republika cenzuru prováděla „de iure“ v souladu se zákonem, dnes je bez zákonného podkladu prováděna „de facto“. V praxi pak rozdíl vidíme například v tom, že zatímco prvorepublikoví davisté měli ve výtiscích novin bílá místa, tak dnešní davisté jsou škrtnuti z mediálního světa zcela. Analogicky podobně na tom byla a jsou i jiná opoziční hnutí. Rozdílné podmínky práce první a druhé generace davistů spočívají i ve společenské zkušenosti lidí. Davisté první generace pracovali v podmínkách kapitalismu bez předchozí zkušenosti obyvatelstva se socialismem, zatímco dnešní davisté působí ve společnosti s tuto zkušeností. V mnohých ohledech se však práce obou generací podobá.

Aleš Hubert

Zemřela soudružka Hana Kráčmarová

Rovných osmdesát oslavila před pár dny. Už ale na pražské onkologické klinice. I jménem spousty dalších jsme ji tam přepadli s kyticí s Víťou Pázlerem. Statečně nesla i drastickou léčbu. Hanička, brilantní historička komunistického hnutí, prokázala nezlomný charakter i poté, co stáhla chvost spousta chlapů. Hrála první housle téměř ve všech projektech, čelících obludnému mrzačení moderních dějin. Nenechala se unést emocionálním vzdorem, jemuž je tak těžké odolat tváří v tvář přívalům prolhané sprostoty. Házela jim rukavici moudrou argumentací, opřenou o nezpochybnitelné zdroje, včetně těch z „druhé strany“. Uměla to stylem, jenž láme i tuhé nánosy předsudků a nevědomosti. A každým svým novým příspěvkem přitom obohacovala o nové poznání - i šťavnatá fakta, svědectví a citáty - nás všechny, kdo se historií našeho hnutí zabýváme už desítky let.

Byla to Hanička, kdo se zasloužil nejvíc o poslední průlomové sborníky (Svoboda zrozená v boji, Spravedlivý svět je možný). Byla to ona, kdo napsal i monografie Kdo byl Klement Gottwald, Národní hrdina Jan Šverma či Komunista Kalina - málo známý hrdina. Právě Hanička zvládala i neobyčejně živá poselství minulých událostí a osobností i v několika desítkách řádků, aby se „vešla“ na komentátorskou stránku HaNo. Patřila i k nejoblíbenějším lektorům stranických vzdělávacích středisek. Pro mladou krev, prahnoucí po nezkresleném poznání, stačila vydat i skvělá skripta. Těšili jsme se na spolupráci nad novými dějinami našeho hnutí, které by měly vyjít k 100. výročí založení KSČ. Budeme je muset zvládnout bez Haničky.

Odešla velká bojovnice a přitom tak milá a vlídná žena. Čest její světlé památce!

Josef Skála, 29. 6. 2018

Za naší Líbou...

Zpráva o odchodu **Libušky Koukalové** do Marxova nebe mě zasáhla jako blesk z modrého nebe. Ještě před pár dny jsme spolu dodělávali jednu publikaci. Nejméně tři knihy, na kterých Libuška v posledním čase pracovala, spatří světlo světa jako pohrobek.

Nikdy jsem si neuvědomoval a ani nepřipouštěl, že se jí naplnil devátý křížek. Vím, někdo namítne požehnaný věk…, někdo, že jsme všichni smrtelní a nahraditelní…, ale není to pravda. Líba pro mnoho z nás bude dlouho nenahraditelná.

Za svůj život poznala mnohé. Pracovala i v zahraničí a na ministerstvech. Po převratu dlouhá léta v redakci Haló novin. Byla korektorkou a redaktorkou „Dialogu“, Slovanské vzájemnosti, Hraničáře, čtvrtletníku Venceremos, Fantoma a mnoha dalších. Od vzniku komunistického vydavatelství OREGO byla mou blízkou spolupracovnicí. Pracovala téměř na všem, co jsem dělal. Přepisovala, překládala, redigovala, dělala korektury, pomáhala autorům… Byla neskutečně pracovitá, až jsem se mnohdy o ni bál.

Byla však nejen vynikající korektorkou a velice často i redaktorkou, ale byla především neskutečně vzdělaná a chytrá. Mnohokrát jsem zažil, jak přivedla autory málem k šílenství, když jim nacházela nejen gramatické, ale především faktografické chyby a nedostatky. Erudovaní spisovatelé - autoři zírali, co jim dokázala najít za chyby a nedostatky. Ke každé práci přistupovala velice odpovědně.

Libuška vždy věděla, že na levicové literatuře faktu se nedá zbohatnout a přesto se mnou obětavě přes dvacet let spolupracovala. Měla nemalý redakční podíl na více jak stovce knih z mého nakladatelství. Měla čich i takt. Uměla i nepříjemné věci říci narovinu a do očí. Všechno, co jsem nestíhal, tak se svou kvalitou a pracovitostí snažila zachraňovat.

I když mně mnohému naučila, nedovedu si spoustu činností bez Libušky vůbec představit!

Neumím si ani představit, že ji už nikdy neuvidím!

Chtěl bych jen pro klid své sobecké duše věřit, že věděla, že si jí velice vážím.

Milan Havlíček, Orego

Prohlášení SOF k 90. výročí narození Ernesta Che Guevary

„Lidé mohou zemřít, ale nikdy jejich myšlenky!“

14. června 2018 uplynulo 90 let od narození jednoho z největších revolucionářů 20. století Ernesta Guevary de la Serna, známého na celém latinskoamerickém kontinentu jako „Che“.

Pro velkou třídně orientovanou rodinu Světové odborové federace zůstává postava Che vůdčí pro boje současnosti a budoucnosti. Ačkoli jej američtí imperialisté dokázali zabít, nebudou nikdy úspěšní, bez ohledu na to, jak houževnatě se o to pokoušejí, zničit odkaz jeho průkopnické akce, jeho obrovský přínos v boji proti kapitalismu a jeho loupežím. Pro nás, pro všechny třídně orientované odboráře, emblematická postava a myšlenky Che nikdy neztratí svou platnost a sílu. Che byl revolucionář, který bojoval s imperiálními zbraněmi a nikdy se nevzdal; a toto nemůžou vymazat falšovatelé historie.

Právě v okamžiku, kdy imperialisté připravují nové války pro rozdělování přírodních zdrojů, vlny uprchlíků jsou vyhnány imperialistickou agresí a tisíce dělníků jsou obětovány na oltáři kapitálových zisků, cesta, kterou Che vyšlapal, je příkladem k následování. Protože imperialismus ještě nezemřel. Protože jsou po celém světě tisíce militantů SOF, kteří pokračují v boji proti nadvládě kapitálu a udržují naživu jiskru a naději na nový svět bez vykořisťování člověka člověkem.

Pro SOF jsou slova vrchního velitele Fidela Castra přáním, které sdílíme se všemi třídními bratry a sestrami na celém světě: „Chceme-li vyjádřit, jaké chceme, aby naše děti byly, musíme říci: Chceme, aby byly jako CHE!“

Sekretariát SOF

K prohlášení se připojila i česká členská organizace Světové odborové federace, Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (www.stavkuj.cz)

96 let soudruha Miloše Jakeše

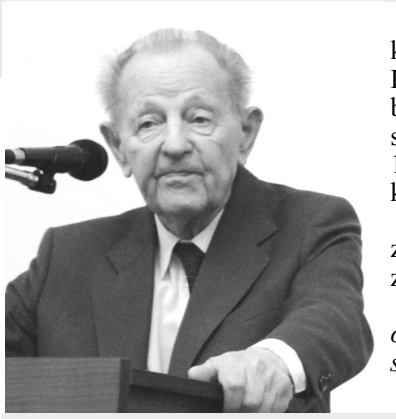

12. srpna 2018 oslavil 96. narozeniny přední představitel československého komunistického hnutí soudruh RSDr. Miloš Jakeš. Jako člen a funkcionář Komunistické strany Československa od roku 1945 celý svůj život zasvětil boji za šťastnou budoucnost našeho pracujícího lidu, za vítězství a výstavbu socialismu v Československu, a věci socialismu zůstal věrný i po listopadu 1989, kdy byl nespravedlivě vyloučen z KSČ a pronásledován a ostouzen kontrarevolucionáři a oportunisty.

Redakce komunistického listu „Dialog“ děkuje soudruhu Miloši Jakešovi za jeho dlouholetou práci pro komunistické a dělnické hnutí a přeje mu pevné zdraví do dalších let těžkého zápasu s hrůzovládou reakce.

„Nevěřím, že by úsilí od roku 1945 bylo zbytečné a že lidé socialismus odvrhli. Stali se jen obětí v historii bezpříkladného podvodu a lži a postupně ze svých iluzí vystřízliví.“

(M. Jakeš, Dva roky generálním tajemníkem, Praha 1996)

Spáchán nevydařený atentát na venezuelského prezidenta Madura

„Vzkazuji čestné a pracovité Venezuele: vsaďme na dobro naší země. Čas ekonomické obrody započal,“ stihl prohlásit Nicolás Maduro na oslavě Národní gardy v Caracasu v sobotu 4. srpna předtím, než byl přerušen zvuky výbuchu. Podle předběžných informací se jednalo o drony s náložemi plastické trhaviny C4, jež měly explodovat u prezidentské lóže, na němž se během útoku nacházeli mimo jiné i členové kabinetu a první dáma.

Útok byl naštěstí zmařen pohotovým zásahem prezidentské grady, které se rychle podařilo drony sestřelit, i tak ale bylo nejméně sedm kadetů NG zraněno a jejich současný zdravotní stav je neznámý. Souběžně s tímto aktem byl rovněž zaznamenán požár jedné ze starších budov ve stejné části hlavního města, Avenida Bolívar, ale zatím neexistuje žádná spojitost mezi oběma událostmi.

Jen pár hodin po atentátu Maduro oslovil národ s dobrou zprávou sdělující zatčení a výslech materiálních autorů atentátu, zajištění důkazů a pokročení vyšetřování. Zároveň také ukázal na pravděpodobné viníky včerejšího útoku. „Snažili se mě dnes zabít a vše ukazuje na venezuelskou a kolumbijskou ultrapravici a Juana Manuela Santose (kolumbijského prezidenta), skrývajícího se v pozadí,“ oznámil prezident během výstupu v národní televizi. Rovněž dodal, že existují důkazy o osobách, jež financovaly atentát, žijících na Miami, na Floridě, a vyzval prezidenta Trumpa k společnému boji proti teroristickým skupinám, jež mají v úmyslu páchat trestné činy vůči nevinným osobám v mírumilovných zemích jako je Venezuela. Závěrem vyjádřil poděkování všem osobám účastnícím se zastavení atentátu a popřál zraněným vojákům brzké uzdravení a slíbil jim rychlé dopadení jejich útočníků.

KSM je solidární s lidovým a revolučním hnutím ve Venezuelské bolívarské republice v jejím boji proti reakci a imperialistickým intervencím a při revolučních přeměnách. Poslední pokus o vraždu prezidenta Madura ukázal pravou tvář takzvané „demokratické opozice“.

Komunistický svaz mládeže, www.ksm.cz

Najdete na www.kldialog.cz

Hodnocení vnitřní a zahraniční politiky Ruska pod Putinovým vedením

Na internetové stránce našeho komunistického listu kromě všech příspěvků uveřejněných v čísle 340 budeme publikovat rozsáhlé hodnocení Putinovy politiky. Dočtete se o zfalšování ruských prezidentských voleb v březnu 2018, návštěvě izraelského premiéra v Moskvě, důsledcích převratu v Arménii, posilování vlivu USA v Kazachstánu a vytlačování Ruska z tzv. postsovětského prostoru (střední Asie, oblast Kaspického moře i Zakavkazí) i o dalších v ČR dosud nepublikovaných faktech. K Putinově politice velmi kritické hodnocení zahrnuje vojenské, zahraničně politické i vnitřní aspekty. Odhaluje zhoubnost nadvlády oligarchie a kapitálu.

Ať se na příkladu naší porážky poučí budoucí revolucionáři

Na www.kldialog.cz zveřejníme rovněž článek Oksany Sněgirové, analyzující příčiny a důsledky porážky socialismu a rozpadu SSSR včetně dopadu kontrarevoluce zahájené za Chruščova a dovršené Gorbačovem.

Prohlášení SOF o situaci v Sýrii a na „novém Blízkém východě“

Včera, 4. července 2018, skončila jednání o řešení konfliktu v jižní Sýrii. Jednání byla úplnou chybou. Dnes, 5. července, má Rada bezpečnosti OSN své mimořádné zasedání. Pokrytectví opět triumfuje! Všichni tvrdí, že se zajímají o vytvoření „míru“, „demokracie“, „svobod“ atd. Za 8 let se v jihovýchodním Středomoří, v oblasti Perského zálivu a na Středním východě zvyšují meziimperialistické antagonismy. Silní aktéři tvrdí, že mají svou vlastní roli v Sýrii, Iráku a severní Africe, Libanonu, Íránu a Jemenu.

Světová odborová federace odsuzuje projekty manipulace, zotročení a rozdělení pracujících a národů podle náboženských, sektářských, rasových a národních rozdílů. Rozdělení a segmentace pracovníků má za cíl skrýt skutečné příčiny chudoby, vykořisťování a války. Tyto skutečné příčiny jsou spor o kontrolu přírodních zdrojů a dopravních cest pro energii, získávání nových trhů, vymezení nových hranic. Miliony uprchlíků, migrantů a nevinných obětí jsou výsledkem imperialistických antagonismů.

Souběžně s naším bojem proti imperialistickým intervencím, politikám NATO, Spojených států, EU a jejich spojencům, SOF pevně vyjadřuje svou solidaritu s progresivními a antiimperialistickými silami v Turecku, Libanonu, Íránu, Iráku, Jemenu a Jordánsku v boji za lidové, pracovní, odborová a demokratická práva.

Pevná pozice a principy SOF vždy byly a budou takové, že samotné národy – a ne imperialisté – mají právo rozhodovat o svém současné i budoucí svobodě a demokracii.

Zároveň využíváme naší přítomnosti v rámci mezinárodních organizací na podporu lidských práv v monarchiích v Perském zálivu jak pro občany těchto zemí, tak pro migranty z asijských zemí. Existuje mnoho případů, že migrující pracovníci jsou v zemích Perského zálivu považováni za zvířata, a nikoli za lidské bytosti.

Vyzýváme všechny militantní odborové svazy po celém světě, aby informovaly své členy o skutečné situaci, o skutečných odpovědných osobách, tím, že odhalí pokrytectví mezinárodních organizací, které se pravidelně řídí stejnými instrukcemi jako NATO a imperialisté.

Sekretariát SOF

K prohlášení se připojila i česká členská organizace Světové odborové federace, Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (www.stavkuj.cz).

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list
Číslo 340 - červenec-srpen 2018, uzávěrka 13. 8. 2018
Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč.
Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.
Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.
Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na **redakce@kldialog.cz**, poštou na adresu *Josef Mráček, Pozňanská 437, 181 00 Praha 8* nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou**.
Internetové stránky **W W W . K L D I A L O G . C Z**. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.